Dumitru Augustin Doman

Concetățenii lui Urmuz

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

© 2006, Editura

Copertă: Ion Aurel Gârjoabă
Redactor: Radu Aldulescu
Editor: D. G.

Dumitru Augustin Doman

Concetățenii lui Urmuz

Editura Muzeului Literaturii Române

Ce este acela un urmuz?

Era 17 martie, se desprimăvăra şi în vremea aceea Augustin Doman publica pe prima pagină a ziarului pe care-l conducea un editorial în întâmpinarea ordinarei şedinţe a Consiliului Local de după-amiază. Şi ce scria el? Le cerea consilierilor să dea numele lui Urmuz unei străduţe, unei intrări sau măcar unei fundături, fiind vorba de oraşul în care s-a născut nefericitul grefier de la Înalta Curte de Casaţie. Şi asta după ce Augustin D. citise cu o zi înainte proiectul de hotărâre prin care strada 23 August devenea strada Duzilor, pe care nu se afla nici urmă de dud, strada V.I. Lenin urma să se cheme strada Teilor, pe care, aţi ghicit, nu era nici un tei, Piaţa Roşie devenea Piaţa Trandafirilor fără trandafiri şi aşa mai încolo vreo şapte străzi, intrări, fundături.

Dar n-ajunge bine în redacţie şeful ziarului că e şi sunat pe telefonul mobil de Costel Machelele, patronul său atotcunoscător într-ale jurnalisticii.

"Domnule, ţi-am spus să scrii editoriale populare, chiar puţin populiste, să plângă femeile dimineaţa în autobuz, nu despre nu ştiu ce urmuz. Şi-apoi, ce e acela un urmuz?"

Ei, te-a cam prins patronul la înghesuială! şi-a zis redactorul şef. Ce-ai să-i răspunzi? Ei?

"Păi, urmuzul este un fel de trei fraţi pătaţi şi inocenţi..."

"Bine, a mai zis patronul uşor calmat, ştii că eu nu intervin în conţinutul ziarului, că ai libertate deplină, dar

reține că trebuie să fii populist, să nu scrii despre cine ştie ce urmuz..."

"Am înțeles, trei frați pătați şi..."

Peste un sfert de oră, redactorul şef este vizitat de secretarul Consliului Local care, după prima sorbitură de cafea, zice:

"Domnule Doman, suntem noi parlamentul local, dar articolul dumneavoastră ne încurcă foarte tare. La noi, proiectele de hotărâri sunt hotărâri, ele nu permit amendamente pentru că nu putem face modificări pe text... Şi pe urmă, ce e acela un urmuz?"

"Cum să vă spun, e o terasă cu geamlâc şi sonerie".

"Şi merită să stricăm bunătate de text cules la calculator fără greşeli de tipar, rețineți, pentru o terasă cu geamlâc şi, auzi, sonerie? Ce sonerie?"

Peste stradă de primărie se află un restaurant cu terasă, iar pe zidul restaurantului se află o placă de marmură cenuşie, fostă albă, cu următoarea inscripție: "PE ACEST LOC S-A AFLAT CASA ÎN CARE S-A NĂSCUT LA 17 MARTIE 1883 SCRIITORUL URMUZ". La o masă de sub această placă îşi fac încălzirea cu o vodcă înainte de şedință consilierii liberali Nae Lingurar şi Cristian Pădurar. Nae L. zice:

"Ai citit articolul lui Doman?"

"Ca de obicei, m-am uitat peste el aşa, în treacăt", răspunde Lingurar.

"Dar ce e acela un urmuz?" se trezesc întrebând amândoi deodată. Şi în timp ce se uită cu ochi holbați unul la celălalt, o voce falsă din tavanul fals răspunde fredonând în falset:

"Un urmuz este un vas alambicat ce conține esența eternă a lucrului în sine".

Vremea fiind foarte frumoasă, după ordinara şedinţă a parlamentului local, consilierii au trecut strada şi-au ocupat mesele de pe terasă în mod ordonat, pe doctrine: social-democrații au lipit două mese şi s-au aşezat strategic în capătul terasei. Cei trei liberali au preferat un loc mai retras, iar creştin-democrații - între social-democrați şi liberali. La o masă de şase persoane s-au aşezat cei rămaşi fără partid în timpul legislaturii. Având cu toții sentimentul datoriei împlinite prin schimbarea denumirii de străzi şi prin acordarea titlului de cetățean de onoare patronului Marin Berbecel care a sponsorizat târgul de țuică şi caş din zonă, aleşii urbei se reped însetați asupra paharelor, care cu tărie, care cu vin sau bere.

La masa cea mai lungă, a social-democraților, consilierul Eugeniu Micşan de la comisia de cultură, sport şi sănătate, întreabă pentru a treia oară pe colegii de masă şi de partid de masă:

"Măi prieteni, eu vă iubesc şi vă respect, dar ce e acela un urmuz?"

Îi răspunde în ritm de mitralieră ospătarul turnând vin în pahare:

"Un ceva format din ochi, favoriți şi rochie verde cu trenă lungă care se găseşte cu mare greutate prin grădina botanică şi pe strada Arionoaiei, însoțind un viezure, varză, mazăre..."

După mai multe sticle de vin, deosebirile dintre doctrine s-au nivelat, mesele s-au unit în mijlocul terasei, iar consilierii s-au îmbătat în mod democratic,

doar câte unul mai întrebând în văzduh, nebăgat în seamă de nimeni:

"Ce e, domnule, acela un urmuz?"

A doua zi, în ziarul local, redactorul şef îşi povestea un vis în care se întâlnea pe aceeaşi terasă, la o bere neagră, sub placa cenuşie, fostă albă, cu Urmuz. Tânărul grefier avea cărare pe mijlocul capului, un ochi holbat şi unul închis, o mustaţă perie, purta cravată verde la un sacou bleu-ciel şi în faţă, lângă halbă, ţinea un ceas cu cuc. Cu o voce egală, fără relief nervos, Urmuz făcea teoria morţii voluntare fără pricină, fără pricină. La masă se mai aflau parcă Franz Kafka şi Daniil Harms. La fiecare frază a lui Urmuz, Kafka râdea gânditor: "He, he!" Şi iar: "He, he!". Harms, cu ochi jucăuşi şi ridicări din umeri, îi ţinea isonul chicotind: "Hi-hi-hi! Hi-hi-hi!" La sfârşit, însă, Urmuz şi-a întrerupt consecvenţa ideilor şi-a spus că va pune încă o dată în practică actul renunţării definitive, dar de data aceasta cu motiv, cu motiv... Şi Kafka: "He-he!He-he!" Iar Harms: "Hi-hi-hi! Hi-hi-hi!"

Nici nu ajunge însă bine soarele în mijlocul cerului, că telefonul redactorului şef zbârnâie nervos, iar patronul îl apostrofează:

"Fii, domnule, populist. Trebuie să mărim tirajul. Şi apoi, ce e acela un urmuz?"

E primăvară şi pe strada Dudului din prima capitală românească; e linişte, mare linişte, e o asurzitoare linişte.

Influența hotărâtoare a epocii Onofrei, Doroftei şi Dosoftei asupra restaurantelor din Rusia postsovietică

După ce a ieşit campion mondial la amatori, boxerul Culiță Onofrei a plecat în Statele Unite ale Americii, a trecut la profesionism şi s-a întâlnit într-un meci pe viață şi pe moarte - vorba vine! - cu Maxim Maximov pe care l-a învins prin KO. Praf l-a făcut. I-a spart buza de sus, nasul, pometul drept şi arcada stângă.

La trei luni de la acest eveniment, fostul campion național de box amator Mitică Doroftei a trecut oceanul în SUA, s-a înscris într-un club profesionist şi şi-a programat un meci pe viață şi pe moarte - cum vine vorba - cu fostul campion sovietic Maxim Maximov pe care l-a făcut zob în repriza a şaptea, în timp ce acesta vroia să-şi şteargă o sprânceană cu mănuşa roşie.

La încă trei luni de la noua snopire a profesionistului Maxim Maximov, şi Costică Dosoftei, campionul amatorilor grei din Botoşani, a traversat Atlanticul şi a devenit profesionist. A debutat cu o victorie în meciul crâncen cu Maxim Maximov pe care l-a trimis definitiv la podea în secunda a treia a meciului.

După aceste întâmplări de-a mirărilea, boxerul Maxim Maximov, în greutate de 117,7 kilograme, s-a retras la cea mai mare bibliotecă publică din Washington unde timp de trei luni a studiat viața şi mai ales opera integrală a lui Alvin Toffler. În avionul de întoarcere spre Sankt Petersburg, Maxim Maximov îşi

repeta la nesfârşit că dacă sistemul politic şi cel economic sunt prea diferite, unul dintre ele îl va distruge în cele din urmă pe celălalt.

Peste trei luni, Maxim Maximov avea o prosperă fermă de prepelițe şi potârnichi într-o suburbie a metropolei ruseşti, devenind principalul furnizor de astfel de păsărele al restaurantelor din federație. Iată care este influența hotărâtoare a epocii Onofrei, Doroftei şi Dosoftei asupra restaurantelor din Rusia postsovietică!

Romantica poveste de dragoste de la începutul mileniului trei dintre şleampăta contabilă Rodica şi tandrul, şleampătul şi prea ghebosul său soț Rodion

Rodica Pungan e contabilă la Centrul de colectare a fierului vechi şi a altor metale refolosibile. E tânără - deşi deloc nu se observă -, e blondă, spălăcită, mioapă şi şleampătă. În plus, e romantică ceva de speriat. Iarnă şi vară, Rodica stă zece ore pe zi într-o baracă metalică în fața unui calculator dintr-o generație uitată, apasă tastele distrată, cu gândul doar la soțul ei. Rodion Pungan, soțul ei, e contabil la centrul de colectare a hârtiei şi trențelor din celălalt capăt al oraşului, este blond străveziu, miop, ghebos şi şleampăt cât cuprinde. În plus, e romantic şi are nasul ca o pătlăgică roşie şi puța strâmbă ca un mare nas coroiat. Zece ore pe zi, iarnă sau vară, Rodica se gândeşte doar la Rodion, îi bate inima până-n gât, până-n tâmple şi până-n timpane, i se aprinde fața ca o varză roşie şi visează să facă dragoste douăzeci şi patru de ore pe zi cu şleampătul, miopul, tandrul şi prea ghebosul ei soț, cel cu puța atârnând strâmbă ca un mare nas coroiat.

Un miliardar de carton cu conştiinţa încărcată ajută o bătrânică nevolnică să treacă strada la economatul din colţ

Păun Georgescu are cincizeci şi trei de ani, e rotofei, cu o bărbie triplă, mereu ras până la sânge şi miliardar. Dar nu orice fel de miliardar, ci unul de carton, cum se zice. El a făcut cele mai multe miliarde pe seama fondurilor publice ale oraşului şi asta pentru că e consilier local din partea partidului de guvernământ, dar mai ales pentru că este prieten cu primarul care este şi preot. Iar faptul că Păun G. are mai multe miliarde datorii la stat decât în cont, nici nu mai are vreo importanţă.

Într-o discuţie la ceas de seară, miliardarul Păun G. i-a zis amicului său, sorbind vinul roşu din pahar:

"Măi părinte, mă simt atât de vinovat... Aşa frecăm banii publici! Sigur că e bine, că ne merg treburile unse, iar familiile noastre sunt fericite. Dar sentimentul de vinovăţie nu-mi trece".

"Lasă, fiule, zice preotul-primar (sau poate primarul-preot), că nu poţi face tu atâtea păcate câte poate ierta Dumnezeu prin intermediul nostru, al primarilor, mă rog, al preoţilor..."

"Şi totuşi, mai întreabă miliardarul cu conştiinţa încărcată, cum aş putea compensa toate păcatele? Că eu cred în legea compensaţiei; pentru orice porcărie trebuie să plăteşti, mai devreme sau mai târziu şi cred că dacă e mai devreme e mai bine".

"Atunci, fiule, de câte ori conştiinţa îţi spune că ai greşit umflându-ţi contul cu bani nevinovaţi de la

contribuabilii oraşului, îţi recomand să faci în aceeaşi zi un lucru bun".

A doua zi dimineaţa, miliardarul Păun Georgescu a tras pe dreapta Mercedesul său alb ca spuma laptelui de Bălţată românească, hotărât să facă o faptă bună cu care să compenseze moral porcăria din ziua precedentă. Mai precis, aştepta o bătrânică nevolnică pe care s-o treacă strada la magazinul de acolo. Se pare însă că în această dimineaţă bătrânele nu prea ies din casă. Dar, deşi e grăbit, ca orice miliardar, mai aşteaptă vreo zece minute şi e hotărât să mai stea la colţul străzii până va apărea prima bătrânică, trebuie să facă dracului un bine ca să-şi împace conştiinţa încărcată de porcăria din ajun. După vreo douăzeci de minute, însă, sună telefonul mobil.

"Ce faci, boss, pe unde eşti?" îl întreabă contabilul şef.

"Păi, sunt în drum spre firmă".

"Vino mai repede, putem aranja o licitaţie la mâna a doua din care câştigăm dintr-un foc trei miliarde cu o şpagă de doar cinci sute de milioane".

Această veste serioasă i-a cam urcat adrenalina lui Păun Georgescu. S-a instalat degrabă în Mercedes şi-a demarat spre sediul firmei. Bătrânica ce tocmai venea pe trotuar cu o plasă într-o mână şi cu un baston în cealaltă, bătrâna asta stafidită mai putea aştepta până mâine s-o treacă strada. Însă licitaţia la mâna a doua trebuia aranjată chiar acum. "Nimic mai urgent decât aranjarea unei licitaţii second hand!" îşi zice Păun Georgescu sentenţios, ambalând motorul maşinii lui germane. Oamenii pe stradă, din viteza maşinii, par mici, foarte mici, tot mai mici.

Răzvrătirea elefantului Mitică

Secretarul de stat Gogu Ilie din Ministerul Industriilor are o vilă în Băneasa. Vorba ceea, are o vilă, vila lui... Ei, dar în legătură cu această vilă circulă de ani buni, ca să nu zic de decenii, o legendă. Cică, într-o promoție de la mijlocul anilor şaptezeci, Gogu Ilie şi Nae Pintilie au ieşit pe ultimele două locuri din țară, cu aceeaşi medie cinci virgulă zero zero, concurând neoficial, umăr la umăr, pentru titlul de cel mai prost inginer constructor debutant din România. Dar peste trei ani, Nae Pintilie l-a invitat pe colegul său la Târgu Jiu, unde fusese repartizat. Nae l-a aşteptat la gară cu un Mercedes de culoarea cafelei cu lapte, maşină rară în România socialismului multilateral dezvoltat, cu care l-a dus într-o margine a oraşului, într-o vilă frumos sechestrată de un zid înalt de fier forjat, de un petec de gazon enervant de dreptunghiular şi de alei străjuite de tufe mari de trandafiri. Dar vila, vila era superbă. Şi maare! După ce s-au plimbat prin ea vreun sfert de oră, Gogu Ilie, obosit şi de drum, i-a spus amicului său că e prea mult de mers şi că va vedea restul a doua zi şi s-au retras la o masă pe terasă, cu o sticlă de whisky între ei, în aşteptarea fripturii de căprioară la grătar. "Măi Nae, i-a zis musafirul, tu eşti un inginer constructor la fel de prost ca mine, cum dracu ți-ai făcut vila asta?" "Păi, simplu! Vezi podul ăla de peste Jiu?" "Îl văd", zice Gogu Ilie. "Eu l-am făcut. Şi l-am făcut după sistemul trei betoniere acolo, una aici". Deşteptat brusc, a doua zi Gogu Ilie s-a întors la Bucureşti hotărât să nu mai piardă

timpul şi s-o termine cu sărăcia. Iar peste un an l-a sunat pe fostul său coleg de institut şi l-a invitat să-i întoarcă vizita. Într-un amurg de vară, Nae Pintilie a intrat în curtea vastă a vilei din Băneasa a lui Gogu Ilie. Gazon, alee cu tei, trandafiri, vilă cât Casa Republicii, cu subsol, trei etaje şi mansardă, şaptesprezece terase, piscină, teren de golf şi anexe etc. "Măi Gogule, păi, eu sunt un sărăntoc nenorocit pe lângă tine. Cum te-ai aranjat în halul ăsta în numai un an?" "Dragă Nae, e foarte simplu, exact după sistemul tău, uşor îmbunătăţit. Vezi podul ăla arcuit peste Lacul Herăstrău?" Se ridică Nae, se uită, răspunde: "Nu-l văd". "Ei, uite aşa m-am aranjat eu".

Nu se ştie dacă această tărăşenie e adevărată sută la sută, cert e, însă, că vila din Băneasa există, ea putând fi văzută zi şi noapte, cu aleile ei pe mijlocul gazonului, cu tei şi trandafiri şi cu etajele ei multe. Şi mai e adevărat bunul obicei al lui Gogu Ilie de a nu se întoarce de undeva cu mâna goală. Certă este şi filozofia lui, în sensul că a rezolvat conflictul dintre carne şi spirit, conflict preconizat de Kirkegaard, dând câştig de cauză cărnii.

Cu vreo doi ani în urmă, Gogu Ilie a fost cu o misiune într-o ţară africană. După trei luni de lucru acolo în interesul ţării, domnul secretar de stat s-a întors încărcat cu de toate, încât aveai impresia că doar Nilul, Lacul Victoria şi deşertul Sahara mai rămăseseră pe continentul negru. Dar trofeul african al lui Ilie de la ministărie este un elefăntel care, ca să ajungă în curtea vastă a vilei din Băneasa, a pus pe jar toată ambasada României din capitala africană plus câţiva funcţionari

zeloşi din minister. Şi, în scurt timp, Mitică, elefănţelul african, s-a acomodat cât se poate de bine, a devenit de-al casei, un adevărat membru al familiei. Sau, cel puţin, aşa se credea până în acea zi caldă şi însorită de iulie, când pe gazonul din curtea vilei din Băneasa, vreo două sute de invitaţi îl sărbătoresc pe Gogu Ilie la împlinirea a cincizeci de ani de viaţă. O încăpere de la parterul vilei se umple de daruri. Cei trei miniştri prezenţi i-au adus câte un tablou scump, că asta e la modă acum la sindrofiile membrilor cabinetului. Directorii din minister şi cei de pe întinsul ţării s-au întrecut în a-i face cadouri care de care mai scumpe şi mai...interesante, ştiind că Gogu Ilie le primeşte personal şi se interesează de unde au fost achiziţionate, cât au costat etc. Apoi, avansările se fac în funcţie de aceste daruri. O formaţie cântă de pe una din multele terase ale vilei, iar oaspeţii mănâncă icre negre şi icre roşii, ştiucă în aspic mănâncă şi păstrăvi prăjiţi în unt, mănâncă pate de ficat de gâscă şi copane de curcan, chiar şi supă de broască ţestoasă mănâncă musafirii secretarului de stat Gogu Ilie. Dar cei prezenţi pe covorul de iarbă mai neted decât postavul mesei de snooker şi beau, ei da, ei beau whisky de un salariu mediu pe industrie sticla, beau vodcă superrafinată şi coniac franţuzesc, şi gin, şi cinci soiuri de vin beau şi bere belgiană, ei, dar ce nu beau oaspeţii lui Gogu I.?

Dar pe când petrecerea era în toi şi grupurile se formaseră ad-hoc, ca printr-o mişcare centrifugă, băuturile nivelaseră scorţoşenia unora şi exuberanţa populară a altora, cam atunci, din dreapta vilei îşi face apariţia Mitică, elefănţelul care, între timp, devenise

ditamai pachidermul. Scăpase din țarcul lui şi se plimba ca prin savană, ignorând orchestra şi pe toți musafirii stăpânului său. Călcând greoi, dar sigur şi hotărât, pe covorul verde de gazon, Mitică face cărare printre meseni şi apucă, în treacăt, cu trompa, de ici o cupă de şampanie, de colo un pişcot, se răcoreşte cu gheața din frapiere, degustă toate licorile şi toate mâncărurile, apoi se îndreaptă spre maşinile parcate la ieşirea din curte, spre groaza şi panica proprietarilor. Dar Mitică ignoră seniorial automobilele de lux, împinge poarta cu capul şi iese în stradă.

Ajuns la marginea bulevardului ocupat de o pânză mişcătoare de maşini în mare viteză, Mitică cel african s-a uitat în dreapta, s-a uitat în stânga, apoi a traversat agale şoseaua chiar pe trecerea de pietoni, maşinile frânând brusc cu scrâşnete de ferotenii, oamenii de la volan lungindu-şi fețele de uimire. Ajuns pe trotuarul celălalt, Mitică s-a oprit din nou şi-a privit când spre Nord, când spre Sud. Să merg la Ploieşti, s-o iau spre Bucureşti? părea a se întreba. A pornit spre Capitală.

Până la sfârşitul verii, elefantul Mitică a mai putut fi văzut bând şampanie franțuzească şi mâncând fursecuri, icre negre şi înghețată la recepțiile de la ambasadele mai multor state, după cum urmează: trei regate, cinci federații şi şapte republici semiprezidențiale.

Vedere de la Marea Neagră cu pui de rechin

La Casa Scriitorilor de la Neptun se odihneşte în miez de iulie şi poetul Vasile Boem. El are ochi albaştri şi nas mare, foarte lung şi coroiat. La prânz, poetul Vasile Boem face pluta, iar scriitorii de pe plajă, ameţiţi de vodcă şi de soare, admiră comentând cum pe Marea Neagră se plimbă un pui de rechin. Vasile Boem, pui de rechin.

Un oraş nimicit de-o urgie bicefală

"Plictiseală mare, monşer!" pare a-ţi spune tovarăşul fortuit de călătorie pe când trenul traversa Comarnicul. Tu ai terminat de citit din copertă în copertă revista cumpărată pe peronul Gării de Nord, dar o mai frunzăreşti, fals preocupat, neavând nici un chef de o "conversaţie de călătorie". Numai că strategia nu ţi-a reuşit prea mult timp. Din aproape în aproape, în ciuda răspunsurilor monosilabice, vagi, în doi peri, la ieşirea din Sinaia spre Poiana Ţapului, colegul de compartiment chiar depăşise faza de tatonare şi se angajase într-o povestire în toată regula. Îţi povestea, nici nu ştii cum ajunsese acolo, despre două fete pragmatice din oraşul lui.

"Domnule, mă credeţi sau nu, sunt unele dintre cele mai prospere persoane din oraş..."

"Dar cu ce se ocupă, întrebi şi tu, jenat să-l laşi numai pe el să vorbească precum radioul, au firme, au afaceri profitabile?"

"Ei, aş! Ele trăiesc din procese şi chiar trăiesc foarte bine!"

"Cum din procese?"

"Foarte bine! Dau în judecată pe unul, pe altul, câştigă totdeauna şi se îmbogăţesc din daunele morale pe care le primesc".

"Hm! faci tu neîncrezător. Să înţeleg că ele sunt nişte victime de profesie?"

"Ia uite, domnule! exclamă colegul tău de compartiment, la asta nu m-am gândit, ce bine sună!...Victime de profesie... Ei, cam asta sunt, în

imaginația lor, desigur".

"Şi chiar câştigă ele procese aşa, toată ziua bună ziua?"

"Ca să parafrazez pe nu ştiu cine, domnule, dumneavoastră nu cunoaşteți justiția română! Cele două fete pragmatice de care vorbesc sunt îmbogățite de justiția română".

"Păi, zici tu, din două una: ori oamenii din oraşul dumneavoastră sunt răi, sadici şi persecută două ființe nevinovate, ori ele dețin un secret infailibil de a câştiga procesele..."

"A doua variantă e cea corectă, iar eu am descoperit secretul lor." Aici face o pauză de efect, dar cum tu nu te arăți mort de curiozitate, omul continuă: "Ei bine, ele acuză pe unul sau pe altul de calomnie sau, mai simplu, de insultă. Iar justiția nu se oboseşte deloc să dovedească faptul că inculpatul e vinovat, dar îl somează pe el să-şi demonstreze nevinovăția. Or, aceasta trebuie să recunoaşteți că e foarte greu".

Te-a cam lăsat fără replică.

"Ei, dar să le vedeți, mai spune el. Una, Marina, e suplă, țigănoasă, râzând toată ziua, arătându-şi nişte gingii vinete. Are un vagin mai mare decât pântecul, decât pântecul cu țâțe la un loc..."

"Ei, dar asta de unde o ştiți?"

"Mi-a spus o prietenă de-a mea care-i este...amică, mă înțelegeți, dracu să le ia!"

"Păi, e lesbiană?"

"E bisexuală. Spre deosebire de cealaltă care e, cum să zic, asexuată. Asta are un fund mic, pântec proeminent, picioare subțiri, iar țâțe nu se ghicesc sub

bluză, în schimb are un cap mare ca de cal. De aceea, i se zice în oraş Cabalina Capaeva. Multe procese le-a câştigat pe seama acestei porecle, deşi e bănuită că tocmai ea şi-a dat-o, pentru a avea motive de a intenta procese... Dacă cele două trec pe stradă ţinându-se de mână şi întâlnesc un bătrân cu cățelul în lesă, un bătrân de care ştiu întâmplător cine e, a doua zi îl şi dau în judecată pentru că le-ar fi insultat. N-au nevoie de martori, de probe, de nimic. Bătrânul plimbător de cățel trebuie să dovedească - treaba lui cum - că nu e vinovat. Marina şi Capaeva sunt o adevărată instituție în oraş, o instituție care şi-a anexat o avocată, o procuroare de şedință, trei judecătoare navetiste şi un judecător cu tabieturi, plus un executor judecătoresc care, pentru că le aduce periodic banii la uşă, încasează de pe urma lor echivalentul a cinci-şase mii de dolari lunar..."

"Domnule, mă iertați că vă întreb, pe dumneavoastră v-au dat în judecată?"

Colegul de compartiment se uită la tine cu un aer superior şi-ți răspunde zâmbind:

"Bineînțeles! Ce credeați? Sunt şi eu cineva în oraş, sunt profesor titular gradul unu. Cine n-a fost dat în judecată de cele două e un nimeni în oraş. E adevărat că eu am fost plimbat prin sala paşilor pierduți o singură dată şi n-am fost amendat decât cu cinci milioane şi-am fost condamnat la daune de doar cincisprezece milioane, când de la alții au încasat şi câte o sută. Şi cu asta sper că s-a terminat pentru că nu le-am supărat la proces, nici pe ele, nici pe avocată, cu atât mai puțin pe procuroare şi judecătoare. Chiar mi-am cerut scuze..."

"Dar de ce v-ați scuzat? Le-ați insultat cu

adevărat?"

"Cum să le insult dacă atunci nici nu le cunoşteam? Flerul însă mi-a spus cu cine am de-a face şi mi-am dat seama că n-are rost să mă opun; în cel mai bun caz deveneam ridicol..."

Trenul trecuse de Timişul de Sus, mai era puţin până la Braşov, unde urma să coborâţi, iar tu deveniseşi în sfârşit pasionat de povestea colegului tău de compartiment.

"Înţeleg că trăiţi într-un fel de oraş sub asediu. Veţi sta la infinit la cheremul celor două fete?"

Domnul de pe canapeaua de vis-a-vis zâmbeşte superior, iar după o pauză îţi răspunde, în timp ce se ridică pentru a se îmbrăca şi a se pregăti de coborâre:

"Ei nu, suntem pe punctul de a înfiinţa o asociaţie secretă, mă rog, relativ secretă, în sensul că de ea nu vor şti femeile din urbe. E vorba de o asociaţie a bărbaţilor virili care vor încerca să le seducă pe Marina şi Capaeva şi să le abată de la principala lor ocupaţie. Dacă nici sexul tare, în sensul propriu al cuvântului, nu le adună din sălile de tribunal, atunci suntem un oraş condamnat să fie nimicit încet, avere cu avere, bărbat cu bărbat, nerv cu nerv..."

Mortalul premiu prezidențial

Luni, zi de relache în teatru, actrița Artemisa Steriade este invitată la Palatul Cotroceni unde preşedintele republicii - în cadrul unei ceremonii exclusive - îi înmânează un premiu prezidențial constând dintr-o medalie, trei crini imperiali şi o cupă de şampanie.

Miercuri, cea mai importantă revistă națională de viață teatrală o invită în redacție pe actrița Artemisa S., îi solicită un interviu, îi face trei fotografii de grup şi seara îi oferă o cină romantică de una singură.

Vineri, preşedinta Asociației naționale a femeilor de cultură şi incultură o vizitează pe Artemisa Steriade la ieşirea de la repetiție, în culise, şi, în fața colegilor, îi face cadou o maimuță cu trei funde roşii şi o diplomă de excelență.

Sâmbătă dimineața, la o emisiune de la Televiziunea Națională, într-un interviu, reportera o firitiseşte pe actrița Artemisa Steriade că a avut o săptămână plină. Ce şi-ar mai putea dori?

"Da, răspunde actrița, am avut trei spectacole cu piese total diferite - *Hamlet, O noapte furtunoasă, Menajeria de sticlă* -, am cunoscut de aproape trei personalități politico-culturale: preşedintele țării, preşedintele Televiziunii Naționale şi preşedinta Asociației femeilor de cultură şi femeilor în general şi am primit trei premii. Ce mi-aş mai putea dori? Poate doar o sinteză a acestei săptămâni. În sensul că mi-ar plăcea o seară de trei ore cu preşedintele țării, la un local chinezesc, purtând medalia pe piept, având în

mijlocul mesei o vază cu cei trei crini imperiali, iar între noi, într-o frapieră, maimuța cu trei funde roşii căreia să-i spargem țeasta şi să-i mâncăm creierii aburinzi cu condimente şi cu un pahar de rachiu de orez.

Duminică seara, toate telejurnalele de ştiri încep cu vestea găsirii moartă în garsonieră a actriței Artemisa Steriade. Cum nu s-a prezentat la matineu nici cu două ore înainte de spectacol, ca de obicei, nici cu o oră, ca atunci când mai întârzia câteodată, secretara teatrului a sunat-o la telefon de mai multe ori, insistent. Cu o jumătate de oră înainte de spectacol, un maşinist şi o costumieră au bătut la uşa garsonierei actriței. Şi cum nu răspundea, cei doi au încercat să intre şi nimeni nu i-a oprit, uşa fiind deschisă. Din hol i-a izbit mirosul greu, pătrunzător, atotstăpânitor de crini imperiali, mă rog, prezidențiali. Actrița Artemisa Steriade îşi dormea somnul de veci zâmbind pe canapea, mângâind - într-un gest încremenit - vaza albă de porțelan fin cu cei trei crini otrăviți. Era vegheată de pe un taburet tapițat în roşu de maimuțica înveşmântată cu trei funde roşii. Soarele inunda încăperea cu o lumină rozalie. De la jurnalele TV, pentru prima dată publicul a aflat vârsta tinerei actrițe: avea şaptezeci şi şapte de ani.

Marele şef de trib şi fina sa Iulia cea libertină

"Domnule, Jenel Marinache este un bandit prea mare pentru municipiul nostru atât de mic!" Cam astea erau vorbele care circulau în legătură cu Jenel M., spuse cu admirație de prieteni, de concurenți, de primar, de viceprimar, de şeful Poliției, de consilieri, de preşedinții de partide şi de vânzători. El era patronul unei făbricuțe de nasturi fără gaură, a unei fabrici de pahare de plastic roz, a echipei de fotbal din oraş, a şaptezeci şi trei de magazine şi al serviciului public de vidanjă. Deşi era tânăr şi jovial şi deşi n-avea gărzi de corp la vedere, el era foarte temut în oraş şi în cele douăzeci de comune din jur. Şi nici nu scotea pistolul la restaurant, găurind tavanul fals, mai des de o dată pe lună. Cei din firmă îi ziceau Mare şef de trib, iar lui îi plăcea, sau măcar nu se supăra. Oricum, părea plictisit de această respectuoasă adresare ca şi de banii care se strângeau în contul firmei, dar mai ales în buzunarele sale, fără nici un control. Pur şi simplu, nu le mai putea face față. Pentru a mai scăpa de ei, îşi rezerva douăzeci de ore pe zi pentru cultivarea a numeroase vicii: bea mult şi scump, juca poker de la prânz până la miezul nopții, iar câteodată din amurg până-n zori, plătea două-trei metrese în oraşele din jur, juca de cincisprezece-douăzeci de milioane la loterie, bani care i se dublau, se triplau, se înzeceau, iar odată a câştigat un miliard...

Dar Jenel Marinache mai era cunoscut în oraş sub apelativul Naşul. Ei, nu în sensul de cap de familie, de cap de Famiglie. Nu. Pur şi simplu, el a înțeles că va putea stăpâni mai sigur oraşul dacă-şi măreşte numărul

de rude şi atunci cunună săptămânal o pereche sau botează un copil.A cununat zeci de subalterni, de polițiști şi procurori, dar şi concurenți în afaceri...

Într-o duminică de vară, la o agapă la iarbă verde, pe când înfuleca o halcă de miel la proțap, Jenel Marinache a făcut o descoperire care i-a schimbat viața. A fost surprins să observe că toate finele sale - mă rog, cu mici excepții - sunt tinere şi frumoase. Chestia asta întâi l-a pus pe gânduri; atât cât îi permitea halca de miel. Apoi, s-a hotărât brusc să le aibă pe toate, măcar o dată pe fiecare. Drept pentru care s-a retras la umbra unui fag bătrân, a scos din servieta diplomat agenda în care nu-şi mai notase nimic de trei săptămâni şi a făcut lista completă a finelor sale. Şi, operativ cum e, de a doua zi a trecut la punerea în practică a planului de seducere a fermecătoarelor sale fine. Şi totul a mers bine, până într-o luni dimineața, când Jenel Marinache a convocat într-o şedință operativă pe cei şapte membri de paie ai Consiliului de administrație.

"Măi, le-a zis el respectuos, m-am luptat eu cu Garda financiară?"

"Te-ai luptat, Mare şef de trib", i-au răspuns subalternii în cor".

"Şi-am plâns eu vreodat?"

"N-ai plâns".

"M-am luptat eu cu Poliția municipală, cu cea județeană şi cu Inspectoratul General?"

"Te-ai luptat, Mare şef de trib".

"Şi-am plâns eu?"

"N-ai plâns".

"M-am luptat eu cu Parchetul județean, cu cel

General şi chiar cu Parchetul Național Anticorupție?"

"Te-ai luptat, Mare şef de trib".

"Şi-am plâns?"

"N-ai plâns".

"Atunci să-mi spuneți voi de ce plâng eu când fac pipi, după cele două zile la cabana "Valea Peştilor" cu fina Iulia!"

Povestea combinatului siderurgic cvasi invizibil de lângă furnica măreață

"Vom face, tovarăşi, pe această mare câmpie un combinat siderurgic măreţ ca măreața Uniune Sovietică!" a zis cu treizeci de ani în urmă un omuleţ bâlbâit de la o tribună roşie. Pe câmpia cea întinsă erau o sută douăzeci şi trei de mii de oameni. Iar în anii următori, pe cele cincizeci şi şapte de hectare ale câmpiei s-a ridicat un combinat siderurgic cum n-a mai fost, combinat care a dus România pe primul loc la producția de oțel pe cap de locuitor. Totul s-a ridicat sub privirile apatice ale unei furnici care stătea pe dealul dinspre Est al câmpiei. Furnica privea înălțarea coşurilor, halelor, turnurilor şi n-o interesa deloc oțelul de pe capul de locuitor român, nici că planul cincinal era îndeplinit pe câmpia de zeci de hectare în patru ani şi jumătate, nici măcar cu cine se culca burtosul director general.

De toate acestea, însă, părea interesat poetul Adrian Greieru Minune, un ins mare la trup şi îngust la frunte. El cânta pe kilometri de hârtie de ziar pe omulețul care vorbise de la tribuna roşie. Omulețul respectiv era umflat de cuvinte rotunde şi plesnea de două-trei ori pe zi, dar îşi revenea de fiecare dată. Poetul mai cânta în versuri de şaptesprezece virgulă cinci silabe oțelul roşu curgând din furnal, pe burtosul director general care n-avea, cică, viață personală, viața lui personală fiind barele, tablele şi țevile de oțel inoxidabil şi mai cânta şi pe oțelarul anonim cu cască, ochelari de protecție şi avansată conştiință de clasă. Furnica

singuratică de pe dealul estic robotea toată ziua la strânsul rezervelor pentru iarnă şi privea de sus, apatică, toată zarva producătoare de zgomot şi fum şi chiar oţel a combinatului.

Dar acum, după treizeci de ani, lucrurile s-au mai schimbat întrucâtva, adică total. La început, combinatul avea patru intrări/ieşiri, în cele patru puncte cardinale, denumite original Poarta 1, Poarta 2, Poarta 3 şi Poarta 4. Acum, combinatul siderurgic are şaptezeci şi trei de porţi pentru maşini şi încă vreo cincizeci şi nouă de poteci pe care oamenii pătrund direct prin spărturile din gardul de beton. Aceste intrări au fost croite de nenumăraţii investitori, strategici sau nu, care au cumpărat bucăţi mai mari, dar mai ales mai mici, din combinat. Într-un ritm accelerat, propriu capitalismului înaintat, au început să dispară turnuri, hale, coşuri. Zarva s-a diminuat. Zgomotul s-a atenuat până s-a transformat într-o linişte asurzitoare. Fum nu se mai ridica decât foarte rar, când se ardeau resturile vreunei hale demolate. Iar masivul poet Adrian Greieru Minune, cu obrazul ras până la sânge pe vremea omuleţului de la tribuna roşie, cu o barbă albă şi rotunjită a la Marx acum, poetul masiv nu mai cântă nimic, el fiind unul dintre mulţii investitori dărâmători de hale, turnuri şi coşuri fumegânde.

Însă, cum în lume există o lege a compensaţiei, pe măsură ce combinatul siderurgic primea tot mai puţin minereu şi tot mai puţin cărbune şi pe măsură ce măreaţa întreprindere fostă socialistă scădea pe verticală văzând cu ochii, furnica de pe dealul de la Est de câmpia cu combinat, furnica deci, devenea tot mai mare.

A devenit cât un gândac, mai apoi cât un pui de pitpalac, cât o găină de Avicola, cât un curcan de la masa preşedintelui SUA de Ziua Recunoştinței, cât o capră neagră, cât un urs carpatin, cât un elefant indian, pe urmă cât un dinozaur umflat văzând cu ochiul liber, încât la un moment dat nu mai ştiai cine e mai mare - dealul estic sau furnica. Măreața furnică strânge încet şi tenace vagon după vagon de rezerve alimentare pentru iarnă, privind apatică peste câmpia pe care se mai află încă resturile unui combinat siderurgic.

Un ochi albastru ca albastrul cerului

De trei zile afară viscoleşte, crapă ouăle de corb, se zice, darămite cele de găină, se rup crengile copacilor ca nişte chibrituri şi se prăbuşesc acoperişurile caselor. Vreme de câine! Dar în casă e cald, soba de teracotă împrăştie în jur o căldură moleşitoare şi adormitoare, iar femeia cea încă tânără cu faţa albă şi cu părul ca de cânepă numai bună de tors, femeia deci, în lipsă de altă ocupaţie, se tânguie, se tânguie:

"Vai, vai, vai, bărbate, vai! Suntem noi oameni ca lumea, am făcut ditamai nunta cu dar, am pus naş pe Nae, privatizatul din capul satului, vaca dă lapte şi porcul din afumătoare are peste două sute de kile... Dar ce ne facem noi cu copilul ăsta, ce facem cu un copil de un an care n-are o mână, iar la cealaltă are numai degetul arătător îndreptat şi acela spre noi, ce-o să facă el cu un picior retezat de la genunchi, iar cu celălalt cu şapte degete fără os? Tu bei ţuică fiartă, bărbate, ca un nesimţit bei ţuică şi nu-ţi vezi copilul fără o ureche, cu buzele arse ca de vitriol, cu nasul scufundat în fundul feţei, cu fruntea îngustă şi teşită, cu ţeasta capului chel plină de crestături de parcă dracul l-ar fi tras în burta mea cu o mică greblă pe cap dimineaţa, la prânz şi de la asfinţit până la miezul nopţii, bei, bărbate, ca un nesimţit şi copilul nostru are doar un ochi..."

"Da, nevastă, un singur ochi, dar ce ochi, albastru ca albastrul cerului de vară!"

Afară viscoleşte, dar în odaia caldă a casei de la marginea oraşului un boţ de carne rozalie doarme horcăind suav într-un pătuţ, iar capul familiei bea ţuică

şi tânguie un cântec şoptit: "Ia-mă, Doamne, şi mă lasă/ Unde ţuica e pe masă/ Şi nevasta e frumoasă/ Şi bărbatu-i dus de-acasă..."

Doamna consilier îşi reprimă timiditatea

Doamna Marilena Moma are o sută şaptesprezece kilograme, faţa lătăreaţă, coafura nonconformistă, în sensul că v-o puteţi închipui oricum şi nu greşiţi, şi e consilieră în Ministerul Culturii. Ea nu e blondă, nici şatenă, de brunetă nici nu poate fi vorba, nici roşcată nu e. Altfel zis, e o femeie în felul ei. Când este veselă, doamna Marilena se înnegreşte la faţă, se învineţeşte şi te simţi dator să dai telefon la ambulanţă. Când e senină, i se îngălbenesc ochii de parcă ar avea icter. Când însă e supărată... Ei, dar când nu e supărată doamna Marilena? Ea e mai totdeauna supărată. Aşa am cunoscut-o eu. Supărată rău. M-a oprit pe holul Ministerului şi m-a întrebat:

"Dumneata eşti Dan Stănescu şi organizezi un festival internaţional de proză SF!"

Totul a sunat ca o poezie, ca o afirmaţie, deloc ca o întrebare.

"Da", i-am răspuns uşor uimit.

"Şi nu-ţi aprobă nimeni din Minister măcar cincizeci de milioane, să ai o bază de pornire a acţiunii".

"Exact, toţi îmi explică ba că nu există fonduri, ba că nu au cadru legal să..."

"Ia cartea mea de vizită şi sună-mă peste trei zile să-ţi fac rost de şaptezeci şi cinci de milioane".

"De ce-aţi face asta pentru mine?"

"Aşa, pentru că vreau să mă inviţi şi pe mine la festival şi pentru că ăsta e programul meu de viaţă, să fiu bună, generoasă, pâinea lui Dumnezeu!"

Am sunat-o peste trei zile pe pâinea lui Dumnezeu

şi mi-a confirmat că obţinuse promisa subvenţie.

Cu o zi înainte de a se deschide festivalul, am aşteptat-o la aeroport, am am dus-o cu o maşină la hotel şi-am instalat-o cât se poate de confortabil. M-am simţit obligat să fac acest lucru, ba chiar am dat indicaţii colaboratorilor mei să aibă grijă specială faţă de doamna consilier Marilena. Şi colegii mei chiar au copleşit-o cu atenţii pe tot parcursul lucrărilor. Salamalecuri: "Poftiţi... după dumneavoastră... sărut mâna... bonjur...mersi..." şi alte asemenea siropuri cu rahat de trandafiri. Iar ea le-a spus concesiv, cu modestie: "Îmi puteţi spune doamna consilier".

Şi totul a decurs normal în cele cinci zile ale festivalului, în sensul că doamna Marilena cerea la miezul nopţii organizatorilor să-i plimbe căţeluşa neagră prin parcul hotelului, în sensul că nu se enerva prea tare de friptura de porc de la masă, dar spunea umil că nu mănâncă porc la grătar ca toţi mitocanii - arătând cu mâna larg peste mese - ci că vrea somon, în sfârşit, în sensul că-şi exprima cu toată seninătatea dispreţul faţă de literatura de anticipaţie şi în timpul colocviilor vroia Opel Frontera care s-o plimbe pe la cabanele din împrejurimi unde consuma cu mare scârbă păstrăvi cu unt, cartofi natur şi lămâi musai din Insula Rhodos.

Dar în ultima seară, la masa festivă, doamna consilier Marilena a declarat cu toată modestia că acceptă să stea la masă cu prostimea, ba chiar acceptă aceeaşi mâncare şi aceeaşi băutură.

După primul pahar de vodcă, ea s-a supărat tare, brusc şi din senin pe preşedintele juriului, un englez cu un permanent zâmbet galeş, un englez tânăr şi blond.

"Măi rahat monarhic, ce te hlizeşti, mă, la mine? Pe mine mă cheamă doamna consilier Marilena Moma, pe tine cine mă-ta te cheamă?"

Şi, fiind aproape, s-a aplecat spre el. Englezul a crezut că-i urează ceva şi i-a răspuns cu singurul cuvânt pe care l-a învăţat din limba română: "Norochi!" Dar doamna consilier l-a apucat de mâneca sacoului şi-l zgâlţâia. Atunci, englezul s-a speriat de moarte, mai ales că nu înţelegea bocnă complimentele ce i se făceau în limba lui Fane Spoitoru din Berceni. Eu şi colaboratorii mei o imploram pe agresoare: "Stimată doamnă, vă rog, stimată doamnă!..."

S-a potolit apoi dintr-o dată, brusc şi din senin şi i-a zis râzând onorabilului şi gentilului preşedinte al juriului:

"Ce rahaţi mototoi mai sunteţi şi voi, ăştia, din insulă!..."

După cel de-al doilea pahar de vodcă, balena ucigaşă Marilena Moma, întorcându-se de la toaletă, s-a întâlnit în mijlocul restaurantului cu un tânăr scriitor bulgar pe care a vrut aşa, fără pricină, să-l sugrume. Eu şi echipa mea de salvatori ad-hoc am fost pe faţă cu smiorcăielile:

"Doamnă, vă rugăm, stimată doamnă!..."

Bulgarul a scăpat cu viaţă din acest război balcanic şi s-a retras în cameră înainte de sarmale, dar după cel de-al treilea pahar de vodcă, doamnei consilier i-a căşunat pe un scriitor SF bucureştean, vecin de-al dumneaei din Drumul Taberei. Noi, echipa de salvatori:

"Stimată doamnă, vă implorăm!..."

Ca să nu mai lungesc povestea, cu fiecare pahar de

vodcă băut, supărarea doamnei Marilena creştea, iar numărul victimelor aşişderea.

Dar spre dimineaţă, după a treia friptură încadrată de doi mititei, doamna consilier a trecut la un vin roşu de Odobeşti şi s-a încălzit ca prin farmec. În zori, când la masă nu mai erau decât vreo zece-doisprezece membri ai rezistenţei la alcool şi la femei mătăhăloase şi agresive, doamna Marilena Moma şi-a sprijinit cele o sută treizeci şi şapte de kilograme pe umărul poetei Ileana R. şi i-a mărturisit candidă:

"Ştii, tu, dragă, sunt o timidă. Dar ştii, o timidă cum nu mai există alta. Şi încerc mereu să-mi reprim această timiditate".

Când spre Răsărit cerul era roşu-roşu, ca un carnagiu neronian sau ca un pahar de vin, în sala mare a restaurantului, peste carafele mai mult sau mai puţin golite de vin, peste farfuriile goale şi slinoase şi peste capetele scriitorilor SF şi peste trupul maiestuos şi mătăhălos al doamnei consilier pluteau în derivă acordurile unui blues languros.

O pensiune într-un sat
- carte poştală -

Pe-aici e bine şi soarele arde, frate dragă. Sunt într-o pensiune dintr-un sat la jumătatea drumului dintre Cluj şi Oradea, pe malul unui Criş. Ce-mi place la oamenii ăştia e că sunt poligloţi ceva de speriat. La ei în casă se vorbesc atâtea limbi câte-n Turnul Babel. Vorbesc, de pildă, toţi maghiara; din motive de conjunctură, s-au scuzat ei. Bătrânul şi cu soţia lui şi mai bătrână vorbesc ruseşte. El a fost prim secretar de raion în anii '50 după ce a venit de la studii de la Moscova de unde a adus-o pe actuala şefă a pensiunii. Generaţia de mijloc din casă vorbeşte franceza, ba chiar engleza. Milica Miloş, mezina familiei, studentă boboacă la o facultate de japoneză-chineză la Cluj şi la una de maşini unelte la Oradea, vorbeşte araba cu libanezul Muslam Sabach care va deveni anul viitor medic ardelean de vezică urinară.

În rest, e bine şi mâncarea delicioasă, iar băutura tare. La micul dejun mănânc papricaş şi slană şi beau o cană de palincă. La prânz, supă grasă de gâscan şi papricaş. Iar seara, papricaş, palincă, vin şi bere. La pensiune e soare, e cald, iar pe şosea trec camioane americane încărcate cu soldaţi polonezi.

Carne de tun

Gala de box în aer liber s-a încheiat exact când

deasupra oraşului de la poalele munţilor s-a ivit luna plină, roşie, veselă, atotstăpânitoare, ca o uriaşă planetă misterioasă. Boxeri, arbitri, antrenori şi puţinii admiratori permanenţi ai sportului cu mănuşi din Câmpulung au traversat cu toţii strada la grădina de vară "Iezerul Mijlociu". Patronul Bebe Mitralieră, cunoscutul miliardar de carton din oraş, el însuşi boxer în adolescenţă, s-a decis să aloce 0,01 la sută din ultimul său tun pentru a oferi câte o friptură, trei mititei şi o sticlă de bere fiecăruia. E una din puţinele lui plăceri să stea tolănit lângă masa de lângă formaţia de manele şi să primească avalanşa de mulţumiri, umilinţe şi temenele pentru generozitatea cu care-i tratează pe boxerii din oraş. E un rege generos al oraşului, aşa se simte Bebe Mitralieră. Frizura scurtă, smolită, dată peste cap, cămaşa galben-metalică, burta revărsată bogat peste centura lată, pantofii de lac cu vârf ca ciocul de gâscă - toate acestea îl recomandă ca pe un rege local, când generos, când furios, când jovial, de, capricios ca orice rege, adevărat sau de carton. Aşa îi priveşte şi în această seară pe tinerii cu pometii tumefiaţi de lovituri, tunşi scurt, îmbrăcaţi în treninguri, îi priveşte de la masa lui cu o dragoste reţinută de părinte grijuliu.

La un moment dat, cuprins de o euforie calculată, îl cheamă printr-un gest scurt pe ospătar şi-i comandă să le mai dea câte trei mititei tuturor şi încă o sticlă de bere. E de nedescris satisfacţia cu care Bebe Mitralieră şade picior peste picior la masa lui cu o jumătate de metru mai înaltă decât celelalte, să-i privească de sus pe toţi şi să-i vadă cum îi mulţumesc prin înclinări din cap şi prin zâmbete umile...

La acea masă este invitat mai târziu tânărul boxer Costi Labă. Tovarăşul de masă al patronului, un bărbat şaten cu o mustaţă scurtă, gen Hitler, îl întâmpină pe Costi Labă: "Măi prietene, sunt Gigi Lăcătescu, manager în boxul profesionist de peste ocean". "Mă bucur să vă cunosc, maestre!" "Măi amice, te-am urmărit atent în seara asta. Îmi place cum dai directa de dreapta, deşi ai putea-o da mai peste umăr. Tot aşa îmi place cum faci eschiva, aşa, din corp, asta e bine, poţi evita multe bombe. Şi chiar dacă adversarul nu ţi-a pus cine ştie ce probleme, am eu o presimţire că ţii la bătaie, la tăvăleală... Asta e foarte important... Mă, vrei să te fac om? Spune!" "De, ştiu şi eu?" pare a se lăsa greu junele boxer Costi, zis şi Labă Grea. "Cum, n-ai vrea să boxezi în Canada, în State, în Mexic?" "Ei, aş vrea eu, dar parcă se poate..." "De asta mă ocup eu, că doar de aia te-am chemat. Mie să-mi spui dacă eşti hotărât să faci treabă. De unde eşti?" "De la Dragoslavele". Părinţii tăi ce fac acolo?" "Păi, ce să facă? Fân. Cresc vaci şi cai". "Şi sunt bogaţi?" "Ei, bogaţi! Sunt nişte oameni şi ei, fac ce pot". "Şi nu vrei să-i faci tu bogaţi? Sau nu vrei să fii tu bogat?" "Ei, cum să nu vrea, intervine ca un părinte responsabil miliardarul de carton Bebe Mitralieră, sigur că vrea, că n-o să tragă targa pe uscat!" "Ei, ce zici?" îl mai întreabă Gigi Lăcătescu. "Ce trebuie să fac?" întreabă Costi Labă ca un bărbat viril care se oferă prima dată recoltării de materie primă pentru banca de spermă. "Nimic, amice, nu ţi-am zis? Mâine, ne întâlnim în birou la domnul Bebe şi semnăm contractul. În mare, îţi pot spune de-acum despre ce e vorba. Câţi bani câştigi acum?" "Păi, un salariu mediu

pe economie, pe care mi-l dă domnul Bebe, că vrea dumnealui, colegii mei nu iau nimic". "Păi, vezi? Eu o să-ți dau cinci sute de dolari pe lună plus masă şi casă. La primele trei meciuri iei câte şapte sute de dolari sigur, iar în funcție de rezultate mai iei nişte prime ca lumea . Totul e să te pregăteşti serios. Ei, eşti hotărât?" "Da, aş vrea". "O singură chestie ar mai fi. Trebuie să asculți de mine şi numai de mine. Eu am grijă să-ți organizez meciurile, eu am grijă să-ți fac un palmares, dar tot eu îmi asum răspunderea mălaiului şi pentru tine, şi pentru mine. O să fie cazuri când interesele ne vor cere să fii carne de tun. Dar şi atunci trebuie să fii bine pregătit, totul trebuie făcut calculat". "Dar dacă mă pregătesc bine, o să pot ajunge în primii douăzeci din lume, în primii zece sau să ies campion ca Doroftei?" "În primii zece te asigur că poți ajunge, că vei ieşi campion însă nu-ți promit. Dar vei fi carne de tun de calitate extra şi asta ne va face bogați. Dacă ajungi, bunăoară, să boxezi cu şalangerul la titlu şi poți să-l faci zob în şapte reprize, îți asigur zece mii de dolari. Dar interesul ne va cere să te laşi făcut KO în repriza a opta. Ăla iese cu moaca şifonată rău, cu nasul țăndări, cu arcadele sparte şi, mă rog, cu glorie, iar tu cu o căruță de dolari. Ei, ce zici de ce-ți pregătesc eu?" "Mă mai gândesc". "Ce să te mai gândeşti, intervine Bebe Mitralieră, te duci cu domnul Gigi şi sperii Statele! Mâine vii aici şi semnezi contractul, iar săptămâna viitoare te urci în avion. Şi-ți anunț acum şi eu o surpriză. Dacă semnezi contractul cu domnul Gigi, o să semnezi unul şi cu mine". "Ce contract?" se miră Costi Labă Grea. "Îți dau şapte la sută din afacerea mea".

"Păi, cu ce să cumpăr eu procentele astea, dumneavoastră ştiţi că n-am bani". Ştiu. Asta e între mine şi domnul Gigi".

Bebe Mitralieră îi comandă ospătarului o sticlă de şampanie şi trei cupe.

Spre miezul nopţii, pe terasa "Iezerul Mijlociu" mai era ocupată doar o masă, aceea a patronului Bebe Mitralieră. Se bea şampanie şi se ascultă manele. Luna plină, mare, a ajuns în mijlocul cerului şi-i priveşte roşie pe cei trei protagonişti ai serii de vară: Bebe Mitralieră, Gigi Lăcătescu şi carnea de tun de calitatea întâi Costi Labă Grea. Acolo, la "Iezerul Mijlociu", şi atunci, în seara de vară, colaborarea româno-americană lua un nou avânt.

Nenorocit de un milion de dolari

Claudiu Nan e un tânăr şi şarmant şomer. El trăieşte singur într-o casă, cum se spune, nici prea-prea, nici foarte-foarte, la marginea municipiului. Şapte încăperi, o curte cu gazon veşnic verde, un hectar de grădină plină vara de roşii, ardei, caişi, vişini, piersici, sfeclă roşie, apoi o faună de o sută şi ceva de iepuri albi cu ochii roşii, un ciobănesc german cu ochii roşii, un motan birmanez cu ochii roşietici - cam aceasta era gospodăria tânărului şomer Claudiu N. Iar el îşi trăia discret şi liniştit fericirea tihnită a condiţiei de şomer. Când se trezea pe la orele zece, până fierbea cafeaua, avea timp să privească soarele roşu de deasupra curţii şi să care câteva braţe de lucernă verde urecheaţilor. Apoi, îşi făcea tartinele cu icre roşii, cele negre părându-i-se scandalos de grețoase, şi bea o ceaşcă de palincă de pere veche de şapte ani. Până spre seară, când urma să iasă în oraş, la un whisky, un poker şi o fetiţă dulce, îşi satisfăcea tabieturile de poet plictisit: se plimba prin grădină, admira florile plăcut mirositoare, mesteca fascinat o tulpină de usturoi verde, mirosea o rămurică de cimbru, gusta mărarul, privea soarele roşu de pe cer...

Şi viaţa de tânăr şomer la douăzeci şi nouă de ani şi următorii ar fi curs la infinit, dacă pe capul lui Claudiu Nan n-ar fi căzut nenorocirea. Ce nenorocire, o adevărată catastrofă!

Într-o dimineaţă, municipiul a fost trăsnit de un zvon. Iar în după-amiaza aceleiaşi zile de august, în curtea gazonată a lui Claudiu N. au apărut vreo douăzeci dintre prietenii şi amicii lui. Care cu o sticlă de whisky, care cu una de vermut italian, care cu o şampanie, unii cu sticle de vin roşu, roşu, roşu, ba unul a adus chiar un

butoiaş cu palincă de pere. Dar Claudiu suferea şi gemea ca un muribund. Tolănit într-un şezlong, se uita pe cer la soarele roşu, roşu, roşu şi ofta neconsolat, profund, incurabil nefericit, refuzând toate licorile cu care-l copleşeau amicii lui. Într-un sfârşit, a acceptat un păhărel de palincă. Se uita în înaltul cerului, sorbea o gură de tărie şi se văicărea, stârnindu-ţi plânsul: "M-am nenorocit, zicea, dracu m-a luat, asta-mi trebuia mie acum? E limpede, m-am nenorocit!" "Mon frere Claudiu, cum s-a întâmplat?" l-a întrebat prietenul său Puiu Theodorescu. "Cât se poate de simplu. Ştii că eu, încă din copilărie, am o neîmpăcată aversiune faţă de ordine, de program, de condică de prezenţă, de muncă. În concluzie, mi-am zis că n-am nici un fel de aptitudini de japonez care-şi caută fericirea în muncă. Dimpotrivă, totdeauna am crezut că fericirea nu poate fi aflată decât în contemplaţie. Or, pentru contemplaţie îţi trebuie cel puţin douăzeci şi patru de ore pe zi. Iar eu cum, de mic copil, am fost sclavul ideii de fericire şi cum am căutat mereu - ca să mă exprim modest - această categorie filosofică, m-am ferit de orice activitate ca dracu de tămâie. Crezi că n-am visat şi eu să lucrez în trei schimburi, şase-paisprezece, paisprezece - douăzeci şi două, douăzeci şi două- şase dimineaţa? Ba bine că nu! Dar m-am ţinut tare şi m-am ferit să mă încadrez în câmpul muncii. Până duminica trecută am fost cu adevărat fericit. Ştii tu ce plăcut e să fii şomer, cu sau fără îndemnizaţie?" "Nu", i-a răspuns Puiu cu toată sinceritatea. "E grozav, îţi spun eu. Te trezeşti dimineaţa oarecum frustrat că n-ai bani, dar bei whisky de la verişori şi de la amici cu un sentiment de linişte

sufletească incomparabil, după-amiază te plimbi prin centrul oraşului cu o nepăsare superioară, iar spre miezul nopții joci poker pe datorie cu conştiința împăcată... Dar acum, toate s-au dus dracului..." "Ei, dar cum te-a lovit nenorocirea?" "Păi, din cauza aceleiaşi idei de fericire. Că doar Ecleziastul spunea că, citez din memorie, nu este fericire decât să te bucuri şi să trăieşti în timpul vieții tale. Ei, dar cum să trăieşti în timpul vieții tale fără bani, eventual mulți? De aceea, cu cinci ani în urmă am început să joc la loterie. Dar am jucat logic, aplicat, nu ca orice amator..." "Şi care era tehnica ta?" îl întreba Puiu Theodorescu ca un adevărat reporter. "Am luat gazeta Loteriei şi am căutat pagina cu statistica frecvenței numerelor ieşite câştigătoare în ultimii trei ani. Şi am ales cele mai rare şase numere. Erau numere care fuseseră extrase de o sută nouăzeşi şi şapte de ori, de o sută şaptezeci şi trei, de nouăzeci şi cinci. Ei bine, eu am ales numerele care ieşiseră în trei ani de treizeci şi nouă de ori, de treizeci şi cinci, de nouăsprezece. Aceste numere le joc săptămână de săptămână de cinci ani. Şi bineînțeles că nu ies niciodată sau, mă rog, foarte rar şi atunci câte unul, răzleț, iar eu sunt fericit, condiția mea de şomer tihnit nu era în nici un fel pusă în pericol de Loteria Națională. Dar asta până duminica trecută. Atunci, teoria mea, că numerele ghinioniste se vor răzbuna, s-a confirmat. Atunci, nenorocirea a căzut pe capul meu. Toate cele şase numere pe care le joc săptămânal de cinci ani, dar absolut toate, au ieşit din urnă şi m-am trezit pe cap cu treizeci şi cinci de miliarde de lei care înseamnă peste un milion de dolari. M-am dus cuminte la sediul central al Loteriei, cu speranța că

e totuşi o greşeală, că nu m-a lovit tocmai pe mine nenorocirea asta. Dar, ți-ai găsit! Mi s-a verificat biletul şi am constatat cu disperare că era valabil, singurul valabil din categoria întâi din câteva milioane de bilete. Şi mi s-a înmânat un cec. În acel moment am simțit cum cade cerul pe mine. Ce mă fac eu acum cu peste un milion de dolari? Cum să am eu grijă de banii ăştia? Cum să am grijă de mine? Ce se va întâmpla cu timpul meu de contemplație, de reverie, ce se va alege de ideea mea de fericire? Ce să fac eu cu o vilă de şaptesprezece camere şi cu o piscină? Ştii tu cât costă întreținerea unui Mercedes ultima generației?" "Nu", răspunde candid Puiu Theodorescu. "Enorm, prietene! E de nesuportat. Şi n-am cum să nu-mi cumpăr Mercedes ultimul tip. Asta e, m-am nenorocit. Şi ştii ce mai înseamnă să fii milionar în dolari?" "Habar n-am!" "Păi, asta înseamnă să bei whisky de la mama lui, o adevărată bombă pentru ficatul tău şi al prietenilor tăi pe care n-o să-i frustrezi de această nenorocire, înseamnă trabucuri cubaneze care-ți fac plămânii zdrențe, şi ție, şi prietenilor tăi, înseamnă călătorii lungi în Tunisia şi Egipt, călătorii care te expun terorismului internațional... Ai vrea să fii tu milionar în dolari?" mai întreabă retoric Claudiu Nan. "Da", răspunde sincer Puiu Theodorescu. "Eşti un bou! Ce fel de prieten îmi eşti? Eu sufăr, gem şi oftez, îmi pun sufletul pe masă, iar tu mă invidiezi. Eşti un ingrat. Să te ia dracu! Marş afară din curtea mea de miliardar!"

Blestemul Trabantului galben

Fără a avea habar de Marin Preda, de Silişstea Gumeşti şi de alte asemenea realităţi fictive româneşti, un francez venit, la începutul mileniului trei, la Bucureşti tot francezi caută. Cel puţin asta căuta tânărul industriaş Yves Movary care deschisese o societate comercială în cartierul Bucureştii Noi. Trecuseră luni bune de când se afla în România şi Yves cel blond ca un snop de orz copt a avut un succes financiar extraordinar. Era cald, era bine, capitala ţării de la Porţile Orientului era liniştită şi plictisită ca un rai şi monseur Yves M. a fost lovit brusc de o dorinţă aprigă de a sărbători. Cumpără, deci, o sticlă de şampanie franţuzească de la un supermarket de pe Calea Victoriei, un pachet de ţigări fine de asemenea franţuzeşti şi un parfum scump tot de la Paris. Scoase de prin buzunare mai multe hârtiuţe cu adrese de patroni de locante mai mult sau mai puţin deocheate, precum Stejărel Rechinu, Fane Mânăbună, Maricel Peşterece, Mădălin Creţu, Pardalian Ursaru... După ce-şi puse-n ordine, ca să zicem aşa, cărţile de vizită, ca să le zicem aşa, investitorul strategic de la Paris porni în reperarea locantelor cu fete blonde, roşcate, brunete şi foarte brunete, că mulţi congolezi şi-au făcut studiile la Bucureşti. Dar nu fu foarte atent, ba chiar fu distrat la ieşirea cu al său Peugeot din parcare, fiind pe punctul de a turti în mijlocul portierei stângi un Trabant galben. Cutia de carton galben pe roţi frână la timp, iar din rama portierei se ivi un cap mare şi hirsut, iar stăpânul acestui cap se uită crunt la francez, se uită încruntat şi-i zise cu tot calmul, ca un actor pronunţând o sentinţă dintr-o piesă de Shakespeare: "Bă, mă-ta-i curvă!"

Monseur Yves Movary înghiți destul de apatic insolența masivului proprietar de Trabant galben de la mijlocul secolului douăzeci. Avea de sărbătorit şi nu se încurca el într-o injurie dâmbovițeană. Se opri pe la uşile mai multor locante, la mai mulți peşti, la mai mulți delfini de regi foarte bruneți, şi peste tot îşi exprimă dorința în şoaptă: "Monseur, eu dorit o franțuzoaică! Aveți tu?" Dar domnii peşti, domnii delfini sau delphini, n-aveau decât oltence, basarabence, țigănci şi nişte chinezoaice anemice. Doar undeva, pe Calea Griviței, într-un hotel cu cinci etaje şi cu o stea, vai de steaua lui!, tânărul peşte întunecat îi zise investitorului: "Domnule, am special pentru dumneavoastră o franțuzoaică, uşor trecută, dar franțuzoaică get-beget de la Paris, jolie, tres jolie. Lăsați dumneavoastră o sută cincizeci de euroi şi mergeți la etajul trei, camera 313. Franțuzoaica vă aşteaptă cu bikinii-n dinți. Luați-o pe scări, liftul e defect." Yves, francezul căutător de francezi la Bucureşti, îşi aranjă cravata, verifică dacă mai are în buzunar țigările şi parfumul, apucă hotărât sticla de şampanie de gât şi porni în marş de voie pe scările învelite într-o mochetă roasă parcă de tălpile a trei armate de amorezi de ocazie.

Dar peste şapte minute şi treisprezece secunde, scările de lemn de stejar îmbrăcate în mochetă jerpelită răsunau dureros sub tropotul paşilor disperați ai investitorului francez în capitala României. "Iuu, iuuu!... " striga el desperat, de parcă-l alerga un pardos setos de sânge franc. În hol, peştele cel brunet, burtos şi cu ghiuluri pe degete încearcă să-l calmeze: "Monseur, monseur, liniştiți-vă! Ce se întâmplă?" "Tu lase pe mine

în pace! S-a împlinit blestemul Trabantului galben, dracu' să-l ia!"

Afară, aerul capitalei orientale e parcă mai fierbinte, iar liniştea, pacea nu mai e de rai, ci de paradis pervers.

Stăpânul presei româneşti

S-a uitat dimineața în oglindă, şi-a aranjat mustața aspră, țepoasă, şi-a masat apoi cearcănele, şi-a spălat fața cu apă rece şi deodată a fost cuprins de o uşoară moleşeală plăcută care putea fi uşor confundată cu fericirea. Era o împăcare cu sine şi cu toată lumea din jur, dacă nu chiar cu lumea întreagă formată din dictatori, hoți, bandiți, terorişti, dar şi din flecari, fraieri, oameni proşti de buni... Şi, deşi e modest, chiar bolnav incurabil de modestie, de data asta i s-a părut că e deştept, s-a simțit deodată foarte stăpân pe sine, puternic şi deosebit de inteligent. Mai mult, a simțit şi nevoia - pragmatic cum e - să scoată un ce profit din aceste calități ale lui pe care propria-i modestie nu le mai putea masca. De fapt, nu şi-a propus să le valorifice, ci pur şi simplu nu se putea împotrivi pornirii interioare de a face ceva măreț, a nu ține pentru el surprinzătoarea-i inteligență.

Aşa că în acea dimineață, Liviu Storcea, patronul firmei de difuzare a presei şi a cărții din orăşel, se duse degrabă la sediul societății din fosta uscătorie a unui cămin de nefamilişti şi convocă o şedință în regim de urgență. Lenuța, tânăra secretară, scoase capul pe fereastră şi răcnind îi aduse repede de pe terasa de vis-a-vis pe şoferul Michi Caisă, pe administratorul Fane Ticuş şi pe contabila Nora Mironescu.

"Sunteți toți? verifică patronul. Doamnă, Lenuțo, bă băieți! Spre deosebire de greoaia industrie socialistă care a cam apus, economia capitalistă trebuie să fie profitabilă, cât mai profitabilă. Societatea noastră este ea profitabilă? Este, că altfel n-am fi supraviețuit doi ani. Dar nu trebuie să ne culcăm pe lauri, cum se zice.

Totdeauna e loc de mai bine. Trebuie să câştigăm tot mai mult, şi pentru a o duce tot mai bine, dar şi pentru a ne dezvolta. V-am strâns pentru că mi-a venit o idee pentru a deveni şi mai profitabili... Ce procent luăm noi la difuzare?" "Douăzeci la sută, douăzeci şi doi, ba de la trei ziare luăm chiar câte douăzeci şi cinci la sută", răspunde la obiect contabila."Ei, aici e buba, că e puțin. Ce-ați zice voi să luăm câte nouăzeci la sută din difuzare? N-ar prospera firma? Nu ne-am dezvolta ca lumea? Am fi cineva în oraşul ăsta de pârliți? Nu-i o idee bună? Ei?" "De bună ar fi bună, zise Fane Ticuş, că, vorba ceea, vrei calule ovăz? Sigur că e bună, dar cine ne dă? Ziarele din ce mai trăiesc dacă ne dau nouă atâta?" "Lasă, mă Fane, să nu le purtăm noi de grijă, că se descurcă ele. Ce, crezi că ziarele trăiesc din vânzare? Ele trăiesc din publicitate, din şantaje, din dracu să le pieptene. Noi trebuie să fim deschizători de drum, să le cerem nouăzeci şi cinci la sută ca să ajungem după negocieri la nouăzeci. Trebuie să ne ținem tari, să-i amenințăm că nu-i mai difuzăm, să le forțăm mâna, să nu ne lăsăm". Apoi, după ce o ține tot aşa, mobilizător, o jumătate de oră, îi zise secretarei: "Lenuțo, du-te la magazin la Ilea şi ia o sticlă de şampanie, să sărbătorim!"

Până sosi şampania, Nora Mironescu, contabila, întreabă: "Să zicem că aşa vom proceda la presă. Dar la carte?" "La carte, cred că vom cere sută la sută. Asta ar însemna o reducere, că, de fapt, autorii ar trebui să ne mai dea câte ceva peste prețul cărții că le-o difuzăm. Deci, îi iertăm, le luăm doar sută la sută. Să zică mersi!”

A doua zi dimineața, când soarele se ridicase la

etajul al doilea al blocului, pe terasa de peste stradă de firma de difuzare a presei, la o masă din colț stăteau administratorul Fane Ticuş şi şoferul Michi Caisă. "Ce whisky original, de la mama lui, ai aici?" întreba Fane pe ospătar. "Avem trei mărci". "Adu-ne o sticlă de Johny Walker şi o cupă de cuburi de gheață... Dar să fie adevărat, de la mama lui, mai adaugă după ce ospătarul deja se îndepărtase". Apoi, către coleg: "Măi Michi, tu crezi în vise?" "Mai cred". "Ştii să le tălmăceşti?" mai întreabă Fane. "Aşa şi-aşa!" "Uite, eu am visat azi-noapte un tip mare, dar mare de tot, mai uriaş decât Ghiță Mureşan. Avea vreo doi metri şi jumătate şi-a bătut la uşa noastră de-aci, de la firmă. Abia a intrat, după ce s-a aplecat să poată pătrunde prin tocul uşii: Bună ziua, a zis. Eu sunt Stăpânul presei româneşti. Aici este uscătoria lui Zevedei? Noi ne-am uitat unii la alții şi, deşi habar n-aveam cine era Zevedei, am răspuns în cor: Da! Atunci, a scos un plic din geantă, i l-a dat patronului, a zis bună-ziua şi a plecat. Iar patronul a scos din plic un cec la care s-a uitat prostit, apoi ne-a spus: Mă, ne-a pus Dumnezeu mâna-n cap! Şi-a leşinat. Iar eu m-am trezit... Ei, ce zici? Ce să însemne asta?" "Dracu ştie?" răspunde Michi Caisă. "Mă, eu cred că ideea patronului nostru e bună şi-o să ne îmbogățim. De-aia m-am şi gândit să luăm sticla asta de whisky din banii strânşi aseară de la difuzori. Bea fără milă şi fără jenă, că mai luăm una..."

La vreo două ore după prânz, pe terasă îşi face apariția Lenuța, secretara: "Măi băieți, haideți că vă cheamă domnul Liviu!..." Dar cei doi slujbaşi optimişti mai comandaseră o sticlă de whisky şi ajunseseră atât de

departe cu proiectele că nu puteau fi urniți de pe terasă nici cu buldozerul. Soarele torid le îmbujorase capetele ca două sfecle fierte, iar ochii le sclipeau fioros de optimişti.

Orgasmul din editorial

Loredana se recomandă a fi o ziaristă de şcoală

nouă. Şi o spune de câteva ori pe zi, fără pic de ironie sau autoironie, ci cu venin. Adică, să se ştie, ea n-a devenit ziaristă plină după revoluție, din profesoară, ingineră sau coafeză. Nu. Ea s-a şcolit după 1989 să fie ziaristă la Băileni şi, în scurt timp, a devenit cunoscută şi peste fruntariile orăşelului. Crescătorii de oi şi de capre de la Ciocăneşti, de la Domneşti sau de la Epureşti află despre măiestria violatorilor din centrul Băileni din ştirile Loredanei, ziarista de şcoală nouă.

Dimineața, ea se uită îndelung în oglindă încercând să înțeleagă măcar unul din lucrurile esențiale sesizate de Petru Creția şi anume că nici o imagine înfățișată prin cuvinte nu se poate reflecta într-o oglindă. Şi cât vizibil nevăzut s-a construit din verb! exclamă Creția. Încearcă să înțeleagă viziunea lui Creția despre oglinzi, oglindiri, reflectări... Dar nu sesizează un lucru ce-o priveşte personal. Cea mai banală anecdotă din oraş, la care nu mai râd nici puştii de la grădiniță, este următoarea: "Oglindă oglinjoară, cine-i cel mai frumos bărbat din țară? Iar oglinda răspunde: Loredana, ziarista de şcoală nouă!" În timp ce se uită pierdută în oglindă, văzându-şi buzele groase şi jilave, capul cu fălci late şi cu frunte îngustă, se roagă la nu se ştie ce divinitate să fi fost peste noapte o crimă, măcar un viol, un omor cu sânge rece, să aibă ce consemna în binecunoscutul stil realisto-naturalist, să plângă frizeriţele şi țațele la colțul străzii.

Dar într-o dimineață de primăvară, când bobocii de magnolie plesneau cu neruşinare, Loredana a intrat viforoasă şi îmbujorată în biroul directorului. "Pot să închid uşa?" a întrebat ea în şoaptă; pentru că directorul

obişnuia să ţină uşa deschisă. Şeful a ridicat din umeri, gest care putea însemna: "Cum vrei, trăim într-o ţară liberă!" "Dom` director, zice ziarista de şcoală nouă, în afară de ştirile de la Poliţie şi Parchet, aş vrea să scriu editorial..." "Dragă domnişoară, regula e ca editorul să scrie editoriale, iar editorul acestui ziar sunt eu, editorialul reflectând ideile şi atitudinile mele, concepţia mea despre presă şi despre zona căreia ne adresăm..." "Ştiu, ştiu, îl întrerupe Loredana scăzând şi mai mult vocea. Eu ştiu concepţiile dumneavoastră şi în acest sens voi scrie editoriale. Vreau, însă, să vă fac o mărturisire. Eu deja scriu acasă editoriale, pe care nu le public. Ştiţi, vreau să vă mai fac o mărturisire: mie scrisul editorialelor îmi provoacă orgasm. E singurul lucru pe lumea asta care mă duce la orgasm". Ei, în cazul acesta directorul devine concesiv şi înţelegător. E primăvară, îşi zice, vede prin fereastră magnolia înflorită şi înţelege că hormonii unei ziariste de douăzeci şi şapte de ani îşi cer dreptul, că aceşti hormoni trebuie ocrotiţi de şefii de instituţii, se gândeşte chiar să insereze acest lucru pe legitimaţiile jurnalistelor sale.

Din acea zi de primăvară când magnoliile înfloreau cu nerușinare iar hormonii fetelor îşi cereau cu sfială dreptul, la orele douăsprezece ale amiezii, Loredana revenea de pe teren, se aşeza la masa ei din colţul redacţiei şi scria editoriale. Ochii ei erau uşor daţi peste cap, puful blond din mustăcioară i se zbârlea brusc devenind o periuţă ţepoasă deasupra buzelor jilave, firul de păr ieşit îndrăzneţ din negul de pe nara dreaptă se ridica încet, dar ferm, în sus, ca o minusculă antenă de radio. Dar chiar mişcarea pixului în două culori - roşu şi

negru - nu era una lină, de la stânga la dreapta; o, nu, el se afla într-o mână de ziaristă de şcoală nouă. Aşadar, pixul Loredanei urma nişte traiectorii capricioase pe hârtie, adesea el ajungând, doamne iartă-mă! şi în largul decolteu al jurnalistei. Şi în tot acest timp, Loredana gemea încet, iar când textul era spre final autoarea gâfâia tot mai zgomotos, cu toată modestia, cu toată naturaleţea, cu toată onestitatea. Când se ridica să ducă textul directorului, pe scaunul de editorialist al Loredanei de şcoală nouă rămânea o abia perceptibilă pată umedă - cea mai palpabilă dovadă că editorialul era unul bun, valabil, percutant, rezultat al unui profund travaliu hormonal.

La un moment dat, Loredana s-a gândit la o redacţie alcătuită numai din fete care scriu tot ziarul cu hormoni. Un ziar adevărat, dependent doar de hormonii adevăraţi ai ziaristelor de cea mai nouă şcoală.

Intrând în Comunitatea europeană...

Intrând în Comunitatea europeană, în cârciuma

Comunitatea europeană din Piața Ivancea, poți vedea - printre căruțaşi cu biciul la piciorul mesei şi babe doborâte de țuică - pe Vicențiu Baltag. El are vreo cincizeci şi cinci de ani, e şomer şi e uscățiv, are un nas ca un gogoşar copt şi e filosoful Comunității europene. El bea coniac şi perorează: "Dom'ne, România are o constituție anemică. Ce mai, e o slăbănoagă, în sensul Noului testament. României îi atârnă pieile ca unei broaşte țestoase şi n-are pigment deloc. E albinoasă iubita noastră România şi are țâțele uşor lăsate, şi totuşi, din ele încă se mai scurge țiței, cât să producă benzină o zi dintr-un trimestru. Preşedintele nostru o ascultă pe bătrâna doamnă România, dar o loveşte mereu cu palma peste gură, calm, zâmbind, dar ferm. Iar primul ministru o tratează de sus, cu aroganță. Dacă eu n-aş fi, îi zice tuberculoasa Românie, tu n-ai fi şef de guvern şi nu te-ai plimba la Strasbourg, la Washington şi la Kuala Lumpur. Dacă eu n-aş fi, îi răspunde arogantul premier, n-ar auzi de tine francezii, americanii şi malayezienii. Dar, vă spun eu, zice Vicențiu Baltag, România nu e deloc dodoloață, e slabă de constituție şi dacă o strângi drăgăstos de mână, rişti să-i rupi oasele, iar dacă o iei de mijloc se poate prăbuşi la pământ. Domnilor, asta e lecția de democrație. Beți vodcă şi rom, dar băgați bine la cap că România e slabă de constituție, i se văd coastele de sub țâțele lăsate."

Căruțaşii cu paharul de țuică pe masă şi biciul la picior, două bătrâne turtite rău, ca şi barmanița blondă, tinerii în salopete pline de var şi vopsea roşie îşi văd de ale lor, ca şi cum nimic nu ar auzi. Pe măsură ce profesorul de democrație de la Comunitatea europeană e

mai vehement, auditorii lui sunt tot mai apatici, mai turtiți, mai plecați pe alte meleaguri mentale de soare pline.

La orele cinci fix, în uşă apare un copil al străzii, într-o manta de poliţist şi strigă: "Cucurigu!" Atunci, profesorul Vicenţiu Baltag îşi întrerupe discursul în mijlocul frazei, cere încă un coniac şi se turteşte lângă zid în deplin consens cu ceilalți.

Poetul cu trei picioare

Un poet din Ploieşti avea trei picioare. Şi două penisuri. “E o anomalie...” zicea un renumit medic din

zonă. “E un blestem din şapte generaţii...” proclama episcopul vicar. “E o dovadă că pe Valea Prahovei senatorii, deputaţii şi guvernanţii nu au o viziune coerentă asupra implementării normelor europene ale exploatării mediului ambiant...” constata analistul politic Ion Sorin Alexandrescu.

Poetul din Ploieşti avea trei picioare. S-a scris şi-n tabloide şi chiar în ziarele de partid şi de stat. Avea şi două penisuri. Dar nu era nici o anomalie, zicea el. Şi nici măcar un blestem nu era, îşi spunea râzând. El, poetul expresionist din Ploieşti, era fericit că are trei picioare şi două penisuri: un penis mare şi unul foarte mare. El făcea dragoste în acelaşi timp cu soţia lui care avea un picior, celălalt fiind pierdut într-o datorie de onoare, cică, şi cu amanta, care avea două picioare. Le poseda sălbatic în acelaşi timp şi răcnea poezii pe care le concepea chiar atunci, poezii care începeau invariabil cu versul “O, tu, patria mea cu şolduri late şi pântecul umflat cu aur!...”

Dar când nu făcea amor deodată cu cele două penisuri, ci doar cu unul, cu celălalt poetul expresionist din Ploieşti mesteca în iahnia de fasole sau freca la maioneză. Iar cineva rău intenţionat zicea că al treilea picior îi servea poetului tocmai pentru scris...

Ei, dar astea toate sunt bârfe, amănunte, detalii nesemnificative. Eu vroiam să spun că un poet neoexpresionist din Ploieşti avea trei picioare. Şi două penisuri. Atât! Ca să înţelegem în ce lume trăim.

Un dezgust general de orice război a cuprins definitiv un spaţiu infinit

Când se trezeşte Onu Ionescu, e spre prânz şi zăpada străluceşte în soare. Aşa arată prima zi a mileniului trei. Cu o lună în urmă, tânărul, roşcatul, pistruiatul şi suavul Onu Ionescu îşi trecuse doctoratul în filosofie cu o teză despre neoexistenţialism. Îşi toarnă un pahar de coniac din sticla rămasă de la revelion şi priveşte prin fereastra străbătută de vagi desene de gheaţă la acoperişurile caselor de pe singurul bulevard al oraşului. Sunt orbitoare. Îşi impune un supliciu plăcut: o durere de ochi vagă împletită cu o bucurie necunoscută până acum. Albul strălucitor al acoperişurilor de pe bulevard devine gri strălucitor, apoi gri mat, pe urmă gri închis în cercuri concentrice. E o linişte de sfârşit de lume. După ce termină de sorbit lichidul strălucitor din pahar, se aşează la colţul mesei şi scrie pe coala aflată întâmplător acolo: "Un dezgust de orice război a ocupat definitiv un spaţiu vast..." He-he! Aşa poate începe un sistem filosofic, îşi zice şi gândul îl sperie. Ar putea continua fără întrerupere să aştearnă două-trei sute de pagini - o nuvelă care să fie schiţa sistemului său filosofic. Primul sistem filosofic al mileniului trei. He-he! Îşi umple din nou paharul cu coniac, şterge nervos propoziţia tocmai scrisă, apoi automat scrie din nou: "Un dezgust de orice război a ocupat definitiv un spaţiu foarte vast..."

E deplină linişte, o lumină argintie pătrunde violent prin toate ferestrele camerei, iar Onu Ionescu visează cu ochii deschişi, sorbind din când în când din paharul cu lichidul vişiniu. Priveşte pierdut propoziţia scrisă, i se pare străină şi o taie cu o linie neagră. Bea coniac privind prin fereastră şi aude o voce: "Niciodată n-am conceput că un

filosof mai poate să facă şi altceva decât să gândească. Poate doar să mai şi scrie, nimic altceva". "Filosoful este orice înainte de a fi filosof", se trezeşte el răspunzând vocii reale sau visate. "Iar lumina strălucitoare a zăpezii ce mai e?" insistă vocea. "Nu e decât dialogul alb al mahmurelii", răspunde el. Apoi, scrie prima frază a unui text, poate, he-he!, a sistemului său filosofic: "Un profund şi general dezgust de orice război a cuprins definitiv un spațiu infinit pe o durată infinită!"

La amiază, Onu Ionescu iese în holul mare al casei, holul în care s-a ținut petrecerea de revelion, hotărât să încălzească ciorba de burtă pentru a le face o surpriză binecuvântată prietenilor săi care dorm duşi pe canapele şi fotolii. Mirosul în prima zi a mileniului este insuportabil. Şapte-opt perechi de plămâni respiră în ritmuri diverse. Dar, din corul de sforăieli pe mai multe voci, se detaşează un horcăit. Onu Ionescu, gazda petrecerii de revelion, îl descoperă jos, lângă un bufet, pe amicul său Gelu Calcan, zbătându-se într-o baltă de sânge, zbătându-se încet, parcă grijuliu să nu deranjeze pe cineva. Îşi aduce vag aminte cum, în zori, Gelu Calcan avea o polemică aprinsă cu Mircea Varga pe tema dumnezeirii... În timp ce telefonează la Ambulanță, Onu Ionescu vede prin fereastră crestele înzăpezite ale munților dinspre Nord pline de abia perceptibile pete roşietice, ca de vin.

Un dezgust de orice război...

Aşteptând metroul în dulap la etajul doi

Sandu Filipescu nu este doar un tâmplar de mare

talent al generației 2000. El este o adevărată instituție, cu sediu, cu ştampilă, chitanțier, facturier şi alte acte cu regim special. Adică, el este Asociația Familială Sandu Filipescu. ASF este numărul de circulație al camionetei sale, ASF scrie pe buzunarul de la piept al halatului său gri petrol, ASF este săpat pe trusa lui de scule. ASF are anunț permanent la mica publicitate în trei ziare, cu număr de telefon fix, cu număr de telefon mobil, ce mai, o adevărată instituție.

Şi într-o vineri dimineața, într-o vineri, 13 decembrie, instituția Sandu Filipescu e sunată insistent la telefonul fix, e întreruptă din sorbitul cafelei de o voce îngrijorată, alarmată a unei femei cu un debit verbal demn de Cascada Calului de la Poiana Borşa: "Domnule dragă, pur şi simplu nu mai pot, e o nebunie ce se întâmplă, credeți că mă puteți rezolva? Toată mobila îmi scârțâie ca la balamuc, nu doar patul, dar şi şifonierul, şi scaunele, de fotolii ce să mai vorbesc, credeți că mă puteți rezolva? Vreau să-mi fac ordine în casă, aşa nu se mai poate trăi, viața mi-a devenit un iad, ca să zic aşa, mă puteți rezolva? mobila de bucătărie scârțâie, scârțâie, scârțâie, credeți că mă puteți rezolva? stau în Balta Albă, la blocul...credeți că mă rezolvați?" Când doamna de la capătul celălalt al firului a descoperit în sfârşit punctul, Asociația Familială Sandu Filipescu era nu doar convinsă...s-o rezolve, dar şi complet mobilizată.

Peste o oră, a sunat la uşa apartamentului de la etajul doi al doamnei din Balta Albă, cu trusa lui de scule şi materiale în care găseai tot ce vroiai, ba chiar ce nici prin cap nu-ți trecea. Sandu Filipescu, sau Asociația

Familială SF, se uită cu ochi de expert la tot ce e de lemn în casă, pipăie totul, încearcă să mişte încet dulapurile, mesele, scaunele. Dar, culmea, i se pare totul în ordine. Însă, tânăra domniță blondă cu un simpatic năsuc în vânt, cu buze subțiri şi tremurânde şi cu ochi agitați îi zice: "Ia ascultați! Auziți cum scârțâie?" Sandu F. ascultă extrem de atent, cu toată încordarea, nemişcat, ținându-şi respirația: "N-aud nimic, doamnă!" "Ia intrați în şifonier, stați două-trei minute până trece metroul, să vedeți atunci ce scârțâiala dracului o să fie". Sandu F. intră în şifonier, printre costume, rochii şi halate, şi aşteaptă. La un moment dat, uşa se deschide şi un bărbat înalt, cu părul dat pe spate, cu un solid nas roman, cu buze groase şi privirea intrigată îl întreabă: "Ce cauți, mă, în şifonierul meu?" Ați văzut vreodată o instituție intrată la propriu în cel mai adânc abis al panicii? O instituție în panică maximă era Sandu F. Abia a putut articula: "Ştiți, aştept metroul!"

Ce a urmat e de nepovestit pentru că evenimentele greu pot fi puse cap la cap şi într-o ordine cât de cât cronologică. Cert este că la sediul Asociației Familiale Sandu Filipescu, acum poate fi citit pe un perete următorul anunț: NU REPARĂM ŞIFONIERE NICI CU MATERIALUL CLIENTULUI!

Despre curul mare şi alb ca un uriaş caş, de Făgăraş, al marelui judecător Felix Veselovski de la Înalta Curte de Casație şi Justiție

Într-o frumoasă seară de vară, toate jurnalele de la toate televiziunile din eterna şi fascinanta România au început cu o scenă în care marele judecător Felix Veselovski de la Înalta Curte de Casație şi Justiție sparge cu pietre ferestrele de la casele vecinilor, înjură, face spume la gură şi, ca o încununare a parangheliei, judecătorul de la suprema Curte îşi dă pantalonii jos, apoi şi chiloții albi şi lungi şi întoarce spre camerele de luat vederi un cur mare şi albicios, ca un caş uriaş, de la o stână din Făgăraş.

Aceasta e scena crudă, aceasta e ipoteza, am putea spune. Dar, începând din acea seară, toate televiziunile au difuzat în direct o lună încheiată, emisiuni-dezbateri, un fel de lung prilej de a trage concluzii.

Astfel, analistul politic Ion Chipurilescu găseşte că este vorba de o victorie clară a liberalismului asupra social-democrației. Se va vedea acest lucru şi mai limpede la viitoarele alegeri. Gestul judecătorului de la cea mai înaltă instanță din stat, gest comis la marginea propriei sale grădini, arată cât se poate de grăitor că e vorba de o manifestare a dreptului de proprietate, principiu liberal de netăgăduit. În concluzie, la Înalta Curte de Casație şi Justiție s-a optat deja pentru doctrina liberală, tendință care va influența decisiv electoratul, la început pe cel urban, mai apoi şi pe cel rural.

Dar analistul şi strategul militar Ştefan Predan crede că este vorba de un prim, chiar dacă discret,

protest la recenta integrare a României în NATO. Curul exhibat al înaltului judecător de la Înalta Curte nu trebuie luat ca un simplu scandal între vecini.El trebuie interpretat mai profund, semnificația gestului fiind, deci, alta, ea trimite la procesul de globalizare şi la noua politică de alianțe militare în care Europa de Est reacționează cu oarecare reticență. E ceea ce a demonstrat scena din grădina de flori şi legume a marelui judecător.

La o dezbatere televizată a apărut şi doamna Simina Gogu-Constantinescu, secretar de stat în Ministerul Justiției. Blonda şi sobra doamnă e senină, e liniştită, e lucidă. Cu echilibru şi logică de fier explică faptul că potrivit Constituției, dar şi legii legitimei apărări, ca şi conform a trei articole şi cinci aliniate din Codul Civil, ieşirea judecătorului nu trebuie condamnată. El se afla cu o jumătate de metru în interiorul proprietății sale, proprietate care e inviolabilă şi protejată plus garantată de noile legi ale țării, iar ceea ce s-a întâmplat în grădina dintre cele două imobile private nu e altceva decât o manifestare firească, în condițiile democrației, a liberei inițiative private. Dacă ar fi fost în sala de judecată... Dar n-a fost.

În schimb, analistul economic Ionuț Mănescu opinează că incidentul cu marele judecător exhibiționist, aparent exhibiționist, nu are nimic aleatoriu în el. Păi, e întâmplător că acesta a avut loc doar la două zile după publicarea acordului stand by cu Fondul Monetar Internațional? La ce ne putem aştepta? Se preconizează că board-ul Fondului Monetar Internațional de la Washington va semna un aranjament de supraveghere

preventivă – precantionary – a macroeconomiei româneşti cu tot ce implică aceasta: deficit de cont curent, deficit bugetar, inflație, credite neperformante, reforme restructurale urmărite punct cu punct... Iată dar influența covârşitoare a juridicului asupra economicului.

Iar psihologul Sergiu Milescu crede că.

În schimb, doctorul în pedagogie Cristian Diletant zice că.

Expertul în servicii secrete Radu Gogoncea spune însă că acțiunea judecătorului Felix Veselovski e la fel de periculoasă pentru România capitalistă precum a fost trădarea generalului de securitate Ion Mihai Pacepa pentru România socialistă. Să nu se creadă cumva că aşa-zisul exhibiționism al importantului judecător de la instanța supremă n-a fost monitorizat şi analizat de principalele servicii secrete occidentale, ca şi de lojile masonice şi din Est şi din Vest. Se impun, în concluzie, schimbări de coduri şi de structuri umane şi logistice în serviciile de informații ale ministerelor Justiției şi Internelor.

Analistul politic Costică Herghelegiu opinează că.

Dar analistul militar Romulus Cacoțeanu ne atenționează că.

În schimb, despre curul mare al judecătorului Felix Veselovski doctorul în drept Rodica Doljeanu zice că.

Istoricul Ion Caracaleanu din Corabia a dedicat o emisiune de o oră încheiată judecătorului Felix Veselovski şi faptelor lui de vitejie. În Dacia romană nu ar fi putut avea loc un asemenea gest din motive de solemnitate a celor care împărțeau dreptatea. În Transilvania sub Austro-Ungaria de asemenea era

exclus aşa ceva, din considerente de lipsă de umor a unui sistem dictatorial. După ce a trecut în revistă pe larg toate sistemele juridice de pe milenarul nostru teritoriu, istoricul Ion Caracaleanu din Corabia şi trăitor la Bucureşti, cartier Berceni, conchide că e vorba de naşterea unui precedent căruia promite să-i dedice un studiu de 317 pagini şi 33 de planşe color şi alb-negru.

La o televiziune, în altă seară, analistul politic Jean Marijean zice că.

La o altă televiziune, în altă seară, sociologul Teo Pistoleanu opinează că.

Dar şi analistul economic Gabriel Economu găseşte că arătarea curului de către judecătorul Felix Veselovski înseamnă că.

Psihologi, pedagogi, profesori, doctori afirmă că.

Aşa a ajuns curul mare şi alb, ca un uriaş caş de la o stână din Făgăraş, al judecătorului de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie subiect perpetuu de talk-show şi tot aşa va deveni subiect de teză de doctorat în drept. Aşa influenţează juridicul economicul, aşa influenţează el socialul. Nu se ştie încă, cercetătorii în domeniu încă nu s-au pronunţat, încă nu s-au hotărât, dar se pare că juridicul va influenţa şi clima globului terestru. Ne putem trezi ca gestul judecătorului Felix Veselovski să aducă un ger de minus concizeci şi trei de grade Celsius peste mai puţin de o sută de ani. Brr!

Cum nu se intră în partidul de guvernământ

La insistențele colegilor, George Filipescu, preşedintele organizației județene a partidului de guvernământ, l-a primit la sediul "Casei albe" din oraş, pe micul om de afaceri Nicu Păltineanu. Cum ministrul Justiției urma să sosească din moment în moment, Filipescu a ținut să scurteze discuția şi deci a vorbit scurt, direct, la obiect.

"Merge treaba, domnule Păltineanu?"

"Aşa şi aşa! Nimic nu merge ca pe roate, dar mai cu piedici, mai cu opinteli, merge, că altfel nu se poate!"

"Altfel zis, una peste alta, sunteți mulțumit".

"Ei, mulțumit! E cam mult spus mulțumit. Aş zice mai curând că sunt un optimist moderat. Nu contează ce-am realizat şi ce fac acum, am convingerea că va merge relativ mai bine în viitorul apropiat şi mult mai bine în viitorul îndepărtat..."

"Mă rog!... Ce ziceți, vă înscrieți la noi?"

"Domnule Filipescu, cred c-am să vin. Oamenii dumneavoastră mă curtează de mult timp. Am stat, m-am gândit şi mi-am zis că nu pot sta deoparte la infinit".

Preşedintele județean al partidului scade vocea, deşi nu e nimeni în birou să-i audă:

"Domnule Păltineanu, mie îmi plac lucrurile limpezi şi trebuie să ştim de la început pe ce picior dansăm. Aici nu-şi are loc diplomația, deşi... hmm!... preşedintele de la Bucureşti al partidului e diplomat de carieră... Aveți probleme cu firma, nu? Trebuie să-mi spuneți din capul locului, să ştiu, să pun proptelele în

funcțiune, să vă salvăm, că asta înseamnă să fiți al nostru..."

"Nu, domnule preşedinte, cu firma n-am nici o problemă, nu trebuie să vă faceți griji".

"A!... Vreți funcție... Ştiți, aici nu vă pot promite cert, că nu sunt sigur, sunt mulți înainte... Dar pe dinafară nu rămâneți..."

"Ei, mă jigniți! protestează micul om de afaceri. Credeți că de asta vin eu în partid, pentru a fi musai preşedinte de filială, de organizație? Aş! Eu trebuie să-mi văd de firmă, să le pot da salarii oamenilor, să dezvolt societatea, nu să fiu preşedinte..."

"Vizați probabil postul de primar al municipiului, vreți să fiți peste doi ani candidatul nostru la postul de primar..."

La protestele lui Nicu Păltineanu, preşedintele organizației reia:

"Păi, să vedem cum vor evolua lucrurile, dacă merge treaba şi dumneavoastră țineți aproape şi ştiți să vă afirmați, puteți intra în cărți pentru postul de prefect. Nu vă pot asigura însă că veți fi numit, că aici are un cuvânt de spus biroul județean, apoi (şi arată cu degetul în tavan) centrul..."

"Dar nu vă faceți probleme, că nu sunt ahtiat după postul de prefect al județului..."

"Hm! Vă gândiți poate ca peste doi ani să accedeți în Camera Deputaților, poate chiar în Senat... Vom discuta, încă nu s-au făcut listele, încă nu ştim câte locuri sunt eligibile, o să mai analizăm, vă dați seama că sunt anumite condiții..."

"Nu, domnule Filipescu, nu țin să ajung

parlamentar. Partidul are şapte sute de mii de membri şi doar o sută cincisprezece parlamentari. Înțeleg şi eu atâta lucru, că forța unui partid stă în armata de membri de rând".

Peste o jumătate de oră, şeful de cabinet îl anunță pe preşedintele organizației că ministrul a intrat deja în oraş, e pe la benzinărie. Astfel că cei doi se despart, lăsând discuția în coadă de rândunică. "Să mai ținem legătura, zice primul om al partidului în județ, noi vă aşteptăm..."

Prefectul, sosit să-l ia pe Filipescu pentru a-l întâmpina pe ministru în fața Casei Albe, îl întreabă:

"Ce zice Păltineanu? L-ai convins să se înscrie la noi?"

"E gata convins. Dar nu cred că-l vom primi".

"Ei, de ce?"

"Păi, e alunecos sau e cinstit, dracu să-l ia! Nu vrea nimic, nici protecție, nici funcție. Să nu fie omul opoziției care să vrea să-l infiltreze la noi..."

Șpagă şi striptease

Un bărbat tânăr, un bărbat de treizeci de ani apreciază pozitiv, ca să zicem aşa, faptul că un gin tonic alunecă pe gât mult mai plăcut şi te ameţeşti cu atât mai agreabil cu cât lângă tine şade o fătucă planturoasă şi pietroasă numai în bikini, lipită de tine cu toată căldura şi îmbiindu-te, între două înghiţituri, s-o pipăi. Tânărul Sorin Escu descoperi într-o seară, de fapt într-o noapte, ce plăcută e viaţa cu un gin tonic în faţă şi cu o fătucă lângă el, cu ţâţele slobode şi care-l îndemna s-o mângâie, ce s-o mângâie, s-o pipăie de-a dreptul peste tot, fără ruşine, cu toată nesimţirea. "Mă cam jenez, îi mărturisea el unei asemenea fete, mi-e teamă să nu te deranjez şi să nu crezi că eu aş crede că eşti, cum se zice, una din alea". "Nu te jena, pune mâna zdravăn, chiar sunt una d-alea". A pus mâna pe spatele ei, apoi pe umeri, a coborât cu degetele pe sfârcuri şi-a văzut că e bine, că se simte bine, că ginul i se prelinge pe gât mai plăcut. Dar fata i-a şoptit aşa, în treacăt, ca şi cum n-ar avea cine ştie ce importanţă, dar orişicât, poate doar să facă, aşa cum se spune, conversaţie: "Sigur că ai putea să mă cinsteşti cu un whisky, nu te-aş refuza. Iar când pui mâna mai jos să strecori şi câte o hârtie de o sută de mii în bikini, că doar de aia nu-i las la vestiar..."

Ei, atunci Sorin E. a avut o revelaţie. Şi-a adus aminte brusc o vorbă de-a unui unchi din America: "Banii trebuie să circule". Păi, este el funcţionar la Primărie? Este. Atunci, trebuie să-şi schimbe puţin modul de a vedea lucrurile. În privinţa salariului totul rămâne la fel: acesta e o mică atenţie din partea

bugetului de stat. Şpaga însă e de bază. E un venit sigur, zilnic, neimpozabil. Aici trebuie schimbat câte ceva. Până acum, o zi ducea şpaga în familie pentru cheltuieli curente, iar o zi o stoca la bancă, cică pentru zile negre. Nu, de astăzi, şpaga care ar trebui depusă la bancă va fi strânsă şi investită vineri noaptea în localul cu striptease. I-e şi ruşine că a putut fi atâta timp ignorant, mic-burghez, meschin, atât de îngust în gândire să ducă bunătate de şpagă la bancă. Nu, are dreptate unchiul său Johny Ciocan din Chicago, banii trebuie să circule. O viaţă are omul şi ea trebuie trăită în desfrâu. Şi cum ai putea-o trăi într-un desfrâu mai plăcut decât cu un gin tonic în faţă şi o fată goală alături? Asta e, are revelaţia parcă a descoperirii fericirii veşnice.

Dar într-o zi i-a călcat pragul biroului colegul său Costică de la taxe şi impozite. "Sorine dragă, am dat de dracu". "Cum aşa?" s-a mirat el. "Ei, auzi că nu mai putem lua şpagă..." "Asta nu se poate. Păi, ce bucurie am mai avea pe lumea asta dacă ni se refuză şi şpaga? Şi de ce să nu mai luăm, mă rog?" "Păi, cică aderăm la NATO şi la Uniunea Europeană, iar ingraţii ăştia cu idei de globalizare au pus condiţia stârpirii corupţiei în ţara noastră". "Păi, ce treabă avem noi cu asta? Şpaga noastră de fiecare zi, de două-trei sute de mii pe zi, e corupţie?" "Mă rog, cică noi ne încadrăm la mica corupţie, dar tot corupţie e". "Fugi de-aci! Eu cred c-ar trebui să termine ei mai întâi cu marea corupţie şi să ne lase pe noi mai la urmă... Şi apoi, tocmai acum să nu mai iau şpagă, când am descoperit ginul tonic şi localul de noapte cu striptease? E peste puterile mele. Ştii tu cum e pe vremea asta, în miez de iarnă, să stai vineri

noaptea la căldură, să bei gin tonic cu o fată goală lângă tine?" "Nu prea am habar". "Îți spun eu, e grozav. Viața n-are nici un sens fără gin şi fără țâțe-n vânt". "Da, dar UE şi NATO sunt mai presus de gin. Sondajele arată că peste nouăzeci şi trei la sută dintre români sunt pentru aderare". "Măi dragă Costică, mă Costică, măi prietene, ca să-ți zic aşa, am o bănuială că tu te dai de partea duşmanului. Cred c-ai înnebunit. Ce ai de gând?" "Păi, ştiu şi eu?" "Cum, şovăi? Eşti un om pierdut. Nu mă aşteptam la o aşa trădare din partea ta". "Ei, asta e. Eu n-am să mai iau şpagă". "Treaba ta. Eu fără gin tonic şi fără fete-n țâțele goale nu pot trăi. Aici drumurile noastre se despart. Şi acum te rog să mă laşi, că am o întâlnire de afaceri, vine un patron cu o şpagă serioasă".

Mai multe cățele

La începutul anului, după o campanie de strângere a câinilor vagabonzi, în cartier au mai rămas două cățele care terorizau trecătorii. Augustin Doman - cetățean model în devenire - le-a atras atenția hingherilor într-un articol de ziar intitulat *Două cățele*. Cele două cățele n-au mai atacat trecătorii, ci l-au dat în judecată pe Augustin Doman. După confruntări repetate cu cele două, cu o judecătoare, o avocată şi o procuroare, apoi cu alte trei judecătoare, altă procuroare şi altă avocată, rezultatul a fost că cele două cățele au trecut de la confort IV maidan la confort I sporit vilă centrală. În schimb, spre Crăciun, Augustin Doman nu mai avea casă, nici nevastă, nici aragaz, cu atât mai puțin frigider, că oricum era ger de minus douăzeci şi trei de grade afară, nici maşină, nici costume de haine, nici fotoliul în care-l citea şi recitea pe Dostoievski, nici patul în care cândva visa... Mai avea doar o geantă jerpelită în care purta un carnet şi un pix. Cetățean model incurabil, Augustin Doman cel deposedat de toate, înainte de a pleca să moară, s-a aşezat pe-o europubelă între blocuri şi-a scris un nou articol: *Mai multe cățele*.

În timpul concepției articolului, printre europubelele dintre blocuri treceau nunți de maidanezi. Cățele şi câini îmbârligați sfidau preocupările de cetățean model ale lui Augustin Doman.

Muntele magic şi maiestuos de pe malul Vâlsanului

Dimineață însorită. După ce cobori din hodorogitul autobuz leat cu bunica ta care a murit în a treia zi de Paşti, traversezi podul peste Vâlsan şi te opreşti în holul spitalului de recuperare, pustiu la această oră. La treizeci şi trei de ani ai tăi, ai forma trufaşă de semn al întrebării din cauza discopatiei. Apare să te întâmpine jovialul doctor bărbos Victor Bunescu. Îți oferă o cameră pe colț cu vedere spre Vâlsan, spre podul sumbru şi spre muntele dinspre Răsărit care e maiestuos. (*24 iulie*).

Pe holurile spitalului, între sala de băi cu sulf şi cea cu împachetări cu parafină, te întâlneşti cu o femeie grasă cât barajul Vidraru, cu una cocoşată, cu una în cârje, cu un bărbat pământiu şi tras la față, cu unul nebărbierit şi cu unul trăgând încet un picior după el ca Isus pe-un cerşetor din Capernaum. Dar versantul magic dinspre Răsărit e maiestuos.(*25 iulie*).

Ion Caraion, în jurnalul său din Elveția: "Ceea ce nu mai poate fi exprimat prin cuvinte este exil". Muntele e maiestuos. (*26 iulie*).

Masă laolaltă cu o sută şi ceva de oameni pe care nu-i cunoşti. Ciorbă subțire de orez cu trei cubulețe de dovlecel. Restul, vorba lui Shakespeare, e pătrunjel. Bătrânul de la masa ta, cu partea stângă paralizată, zice că e mâncare de închisoare comunistă. "Da, îi răspunzi

tu moşului, dar uitați-vă pe fereastră la muntele ăla verde, împădurit, ce maiestuos e!" (*27 iulie*).

În salonul de ionizări cu xilină, stând cu un şold alb învelit în plăcuțe cu fire legate la un aparat, o femeie îl întreabă pe soțul ei: "Auzi, ce e aia *sic transit gloria mundi*?" "Cum să-ți zic, un fel de *ce fălos era Grigore şi cum l-a trăsnit ieri în mijlocul drumului*!" Cina: trei cubulețe de slănină cu pilaf gălbui fluid, trei felii transparente de pâine şi trei scobitori. (*28 iulie*).

Te cântăreşti. La cântarul de la uşa sălii de împachetări cu parafină ai şaptezeci şi trei de kilograme, iar la cel de la sala de masaj ai şaptezeci şi şapte. Stai lungit pe spate, cu genunchii înveliți în fâşii fierbinți de parafină. Din patul de lângă tine, o voce răguşită: "Aş vrea să fiu miliardar". "Hm!" îi răspunde prietenul său din celălalt pat din salon. "Atunci le-aş rezolva pe toate". "Hm!" îi răspunde vecinul său. "Cu miliarde în cont se rezolvă toate de la sine". "Hm! Nu prea. Am cunoscut un miliardar făcut de loterie. Era cu spatele după el mai rău ca noi." "Hm!" mârâie vocea răguşită. "Şi mai avea acasă şi o nevastă tare pocită, fudulă şi rea ca o cățea care abia a fătat". Vocea răguşită: "Hm!" "Avea şi un băiat de liceu, repeta a treia oară clasa a unşpea. Şi-l bătea pe tac-su de-l spărgea". "Hm! Şi zici că nu e mare scofală să fii miliardar!" "Depinde". "Hm!" Pe fereastră, vezi muntele magic şi maiestuos. Parcă râde în soare. (*29 iulie*).

Toată ziua, obsedat de versul eminescian "turma

visurilor mele eu le pasc ca oi de aur". Probabil că a plouat sus, în munte, pentru că Vâlsanul a crescut brusc, iar apa e tulbure, cafeniu-roşcată. Se limpezeşte întrucâtva spre seară. În timp ce tu completezi cina cu cârnaţi şi muştar pe-o terasă, vezi că muntele dinspre Răsărit e maiestuos. Asta observi tu cu ochiul liber. (*30 iulie*).

Napoleon, om scund de geniu, spunea că "în politică, prostia nu este un handicap". Ai noştri politicieni ştiu probabil acest lucru şi se conduc după el. Dar, în România, prostia nu pare a fi un handicap nici în afaceri şi nici în administraţia publică. Prostia este atotguvernatoare, iar muntele de pe malul Vâlsanului, muntele ce maiestuos e! (*31 iulie*).

Ca de obicei, la opt dimineaţa începi "procedurile": ionizări, afuziuni, băi, ultrasunete, masaj, împachetări cu parafină. Ca de obicei, criza de sciatică nu-ţi trece. Ca de obicei, muntele din stânga Vâlsanului e maiestuos. (*Joi*).

Un vers de Nichita Danilov: "De sete norii crapă pe cer". Nu e cazul pe Valea Vâlsanului. În timp ce tu te recuperezi, vezi pe geam muntele maiestuos sub torente de ploaie. (*2 august*).

Din cauza aglomeraţiei din spital, în fiecare zi pierzi o procedură. Ieri, ai pierdut afuziunile, astăzi ultrasunetele. Dar stai pe spate pe o scândură, legănat sonor de cursul egal al Vâlsanului ca un ropot

permanent de ploaie torențială. Dar nu plouă, muntele maiestuos e scăldat în soare şi e magic. (*3 august*).

Adesea, te surprinzi cuprins de orgoliul deznădejdii. Din cada cu apă fierbinte puțind a sulf vezi geamul pătrat al băii ca un tablou impresionist cu un detaliu verde din muntele maiestuos ce străjuieşte spre Răsărit spitalul. (*4 august*).

Nu te mai poți ridica din pat. Îi dai telefon medicului, care apare în trei minute. "Ce faceți? te întreabă vesel. "Nu mă mai țin picioarele, nu mă mai ține spatele, nu mai pot merge". "Nici o problemă, vă aducem medicamentele şi mâncarea în cameră". "Dar ce fac eu, că mă simt din zi în zi mai rău?" "Nu intrați în panică, ia uitați-vă ce munte frumos e peste drum!... (*5 august*).

"Dom doctor, zici tu, mi-e tot mai rău..." "Nu trebuie să vă faceți probleme. În medicină e ca şi în viață. Cum ne spune primul ministru, ca să ne fie mai bine, la început trebuie să ne fie mai rău. Încercați să gândiți pozitiv. Încurajați-vă cu gândul că nimic nu poate fi rău când în preajma noastră se află un asemenea munte maiestuos". (*6 august*).

Ți-a trebuit un an - primul din viață - să înveți a merge. Se pare că de-acum nu-ți va ajunge tot restul vieții să înveți a nu mai merge. O asistentă tânără şi grasă îți aduce medicamente cu indiferență, o bucătăreasă grasă şi indiferentă îți aduce tava cu

mâncare şi ţi-o pune pe noptieră, medicul bărbos Victor Bunescu te ascultă cu o indiferenţă jovială şi te asigură cu voce indiferentă că totul va fi bine, muntele din stânga Vâlsanului se înalţă maiestuos., magic şi indiferent. (*7 august*).

Te sună la telefon soţia ta cea legitimă. "Ce faci?" te întreabă ea. "Ce nu fac, ar trebui să mă întrebi. Nu merg. În curând nici nu voi mai mişca, nici nu voi mai gândi, nici nu voi mai vorbi. Dar ce munte maiestuos e lângă spital. (*8 august*).

Ţi-ai adus aminte că astăzi trebuia să te externezi. Dar nu te poţi mişca, iar medicul se pare că a uitat. (*9 august*).

Mănânci o ciorbă cu trei cubuleţe de cartofi, trei boabe de orez şi trei bucăţele roşii de ardei. În timp ce mănânci, privirea îţi scapă pe fereastră, la muntele verde ce străjuieşte magic spitalul. (*10 august*).

Dezlegi cuvinte încrucişate, încercând să uiţi de durerea de spate. Definiţii: ÎNCORNORAT - Înşelat...ca dracul; URNĂ - Cutie din care iese crema; MEDICAMENTE - Dau în boală. Se pare că nu şi în boala ta. Doctorul îţi zice: "Gândiţi pozitiv, nu vă mai plângeţi!" "Nu mă plâng", zici. "Păi, ar fi şi păcat să vă plângeţi când la doi paşi aveţi un munte atât de maiestuos!" În rest, nu faci nimic; dar asta îţi cere multă energie şi mult timp" (*11 august*).

Nimic despre externare. Mândru şi arogant râul, la două sute de metri în aval după ce a primit un afluent mult mai mare decât era el. Că e vorba de o schiță cu o întâmplare de tot banală sau de una plină de umor sau de o povestire în care nu se întâmplă nimic, nimic, nimic, la Cehov simți sufletul rusesc plângând, vezi lacrimile curgând peste rândurile narațiunii. Ruşii or avea ei un munte la fel de magic şi de maiestuos precum cel care străjuieşte spitalul de recuperare de pe malul Vâlsanului? (*12 august*).

Un titlu, de proză, de poem, de ceva, de nimic: *Parfum de metal*. Lumina caldă a soarelui îți intră pe fereastră la orele 11 şi 17 minute. Este ora la care soarele de vară târzie apare ca bolovanul incandescent al unui Sisif învingător deasupra muntelui maiestuos. (*13 august*).

Nu tragi cu urechea, dar e linişte şi n-ai cum să n-auzi discuția dintre vecinii tăi de palier, aflați pe terasă: "Ai ajuns mai departe cu iubita ta?" "Nț, că e cam virgină". Alphonse Allais era de părere că oraşele ar trebui construite la țară, că e aerul mai curat. Ți-e dor de oraşul tău aflat la cincizeci de kilometri şi-ți faci socoteala cum l-ai aşterne la poalele muntelui maiestuos. Te vizitează medicul. E jovial. Nimic despre externare. (*14 august*).

Toată noaptea a plouat. N-ai putut dormi din cauza durerilor de spate şi-ai auzit materia plângând, curgând, gemând. Dar dimineața descoperi uimit că muntele

maiestuos e la locul lui, nu l-au dus puhoaiele la vale. Medicul Victor Bunescu este vesel. Nimic despre externare. (*Sfânta Maria*).

În zori, visezi, lucru care nu ți s-a prea întâmplat în ultima vreme. Un înger verde stătea pe-un taburet lângă patul tău de spital de recuperare. "Vei merge în rai, zicea, am venit să-ți spun locul exact. E o alee, a treia pe dreapta cum intri, aleea fraierilor secolelor XX-XXI. Locul tău e pe pajiştea 13, unde sunt bolnavii de discopatie. Stau țintuiți toată eternitatea cu spatele pe scânduri şi privesc aerul albastru". În preajma muntelui magic şi maiestuos miroase a toamnă, o timpurie toamnă frumoasă, lină în care te scufunzi încet, pe nesimțite, ca-n somn, ca-n vis, ca-n agonie. (*august, septembrie...*)

Roşu şi negru
- poveste de dragoste horror -

În fiecare zi, pe bulevardul care taie oraşul în două de la Sud la Nord, se plimbă ţinându-se de mână Aura şi Carmina. Aura are un metru şi nouăzeci şi nouă la o greutate de cincizeci şi nouă de kilograme, iar Carmina are un metru cincizeci şi nouă înălţime şi nouăzeci şi unu de kilograme. Aura este îmbrăcată totdeauna într-un combinezon roşu aprins, e brunetă şi are cel mai mare vagin din oraş. Carmina e blondă, poartă veşminte negre din cap până-n picioare şi e femeia cu cel mai lung clitoris din oraş, după statisticile infailibile ale şefului serviciului ginecologie din Policlinica municipală. Dar după ce soarele se prelinge după dealul pe care tronează releul de televiziune, cele două prietene se strecoară pe neobservate într-o garsonieră secretă de la parterul unui bloc de pe acelaşi bulevard. Se dezbracă foarte repede şi, cum să zic, se iubesc. În sensul că beau însetate sânge de ied dintr-un bol de porţelan şi cu sânge de ăsta se stropesc pe trupurile lor albe, unul lung şi descărnat, celălalt scurt şi foarte pufos, ca un balon de pluş. Apoi, îşi ling reciproc sângele de pe faţă, dintre sâni, de pe coapse şi de pe degetele picioarelor. Pe urmă, Carmina cea rotundă ca un balon pufos intră încetul cu încetul în vaginul spaţios al Aurei, întâi cu capul, apoi cu spatele rotund, cu picioarele butucănoase, cu coapsele de carne moale, lăsând afară doar clitorisul, ca pe un apendice zbătăreţ, vioi, agitat.

Spre miezul nopţii, obosite, epuizate, visătoare, cele două iubite se întorc acasă precum fiul rătăcitor.

Soții lor joacă table şi beau țuică de pere în holul blocului. "Unde ați fost, mami?" întreabă soțul Aurei. "Ne-am plimbat pe bulevard", răspunde bruneta cea fusiformă. "Pe unde ați umblat, mami?" întreabă soțul Carminei. "Pe căile cele neumblate", răspunde femeia blondă şi rotundă ca un balon de pluş.

În timp ce soții joacă table bând țuică în holul blocului, Aura are un vis erotic. Ea o devoră cu vaginul său spațios pe iubita sa Carmen, iar aceasta în acelaşi timp o devoră pe ea cu gura uriaşă. Acelaşi vis erotic şi concomitent îl are şi Carmina. Iar cei doi soți dau cu zarul pe teritoriul neutru din holul blocului şi beau țuică de pere.

Hoțul generos

Gheorghe Julea este un director care se respectă. El este împărțitorul care-şi face parte. Ce contează că fabrica merge prost, că tot mai mulți muncitori sunt concediați, că salariile sunt mici şi se iau cu mare întârziere? Şi el îşi ia salariul cu întârziere. E adevărat că ar muri de foame dacă ar trebui să trăiască din salariu. Dar pentru directorul Gheorghe Julea salariul e rahat cu apă rece, vorba lui Michelangelo. El nu se limitează la salariu, el, ca să folosim un eufemism, fură. A depăşit sigur metrul cub de bancnote de când a început să practice acest sport de performanță. Gheorghe Julea fură cu toată naturaleţea, firesc, el fură cum ar merge dimineața la serviciu, cum s-ar aşeza seara la o farfurie cu ficăței la capac şi la o sticlă de vin, fură cu firescul cu care respiră.

Ei, dar până aici e ceva normal şi banal pentru zilele noastre. Auzi, un director care fură! Păi, ce altceva să facă, la ce altceva să te aştepți de la managerul unei fabrici cu capital majoritar de stat? Partea originală a lui Gheorghe Julea nu-i aceea că-şi umflă contul, de fapt conturile, că şi-a făcut vilă în centrul oraşului şi cabană în vârf de munte, că se plimbă cu AUDI A8, nu, Gheorghe Julea este original prin generozitatea lui. E de-o bunătate ceva de speriat. De-aici o să i se tragă sfârşitul, că nu l-a citit pe Henry Miller să afle că "în lumea asta, când oamenii sunt prea buni, trebuie puşi sub cheie. Ceva nu e-n regulă cu oamenii care sunt prea buni".

Un patron are nevoie urgentă de un împrumut de

cinci mii de dolari? La directorul Julea poate apela cu toată încrederea, fără vreo strângere de inimă şi fără vreo grijă că ar putea fi refuzat. Dar Gheorghe J. sponsorizează concursurile de miss din oraş, campionatul intercomunal de table, simpozioanele dedicate contracepţiei şi crizei de ouă de gâscă. Tot el le-a cumpărat certificate de revoluţionar unor securişti pe care i-a surprins decembrie 1989 la post în RFG, iar unui liceu din oraş i-a finanţat centrala termică. Generozitatea, cum spuneam, îl dă afară din casă pe director.

Că îi şi mărturisea prietenului său Costache, la un pahar de vodcă Finlandia, că vodca asta îl face excesiv de sincer: "Totdeauna am visat să pot fura fără limite şi uite că Dumnezeu mi-a auzit ruga, a venit revoluţia şi pot fura fără nici un fel de reţinere. Dar n-o fac pentru mine. Nu, nu sunt atât de meschin. Că eu sunt un om şi eu. Ce, pot eu mânca mai mult de două sute de grame de caviar pe zi sau de un porc pe săptămână? Iar whisky cât pot să beau? Maximum o sticlă pe zi la serviciu şi una pe seară acasă. Şi că mai cumpăr un viţel odată la o lună, că-i recomandă medicul soţiei şniţel de viţel? Ei nu, ţi-o spun cu toată responsabilitatea şi cu sinceritate maximă, ce satisfacţie poţi avea când furi fără limite dacă nu faci acte de binefacere? Un hoţ care nu e filantrop este un nenorocit, un incult şi un zgârie brânză. E ca un măcelar pe lângă un poet romantic..."

Dar când a ajuns cu mărturisirile în acest punct, i-a sunat telefonul mobil cât cutia de chibrituri. "Să trăiţi, Prea Sfinţite!... Da, da. E bine peste o jumătate de oră? La cabinetul Prea Sfinţiei Voastre?" L-a lămurit pe

prietenul său: "Te rog să mă ierți, trebuie să plec. Mă aşteaptă episcopul. I-am promis să finanțez construirea unei biserici. Degeaba furi fără teamă, fără scrupule şi fără limite, dacă nu eşti pictat pe zidul unei biserici ca un generos ctitor!"

Regele Soare de pe Valea Topologului

E vară şi pe terasa cârciumii din Sălătrucu din Deal bolta de viță e verde, iar țuica umple mesele sătenilor. Pe măsură ce discuțiile sunt mai incoerente şi mai lipsite de logică, pe atât sunt mai tari ca volum, ca să nu zic răstite sau răcnite. La o masă din capătul grădinii, parcă suspendată deasupra Topologului, se ospătează cu un şpriț de vară contabilul Nae Mitrofan, agentul agricol Onu Rebegeanu şi primarul Pantelimon Trufăşilă. Ei ronțăie şi alune care, cică, fac vinul băubil. În timpul lungului chef, primarul Pantelimon Trufăşilă - sosindu-i ceasul obişnuit al somnului de după-amiază - adoarme cu capul pe masă şi o soileşte vreo oră şi ceva. Pe când cei doi subalterni ai săi se ceartă la cuțite pe tema dacă aplicarea legii fondului funciar se va încheia vreodată, primarul se trezeşte brusc, se ridică țeapăn cu paharul de vin încălzit în mână, ca şi cum ar vrea să țină un toast, şi răcneşte:

"Bă, satul sunt eu!"

Topologul curge netulburat, în valuri mici, peste pietre albe şi roşietice, peste păstrăvii iuți ca nişte zvârlugi, spre vărsarea în Olt.

Redarea libertății

"Ia zi, micimane, ce-ai făcut de-ai ajuns aici?" l-a întrebat unul din colegii de celulă.

"Nişte încurcături contabile", a răspuns eliptic Şerban Milescu. Încurcăturile contabile fuseseră catalogate de procurori în rechizitoriu cu nişte termeni ceva mai exacți: bancrută frauduloasă, fals, uz de fals în acte publice, delapidare, evaziune fiscală. Ei, dar Şerban Milescu nu este omul care să se încurce în amănunte, el are darul, ce darul, are geniul generalizării. Iar toate cele înşirate de procurori cum pot fi concentrate într-o sintagmă mai potrivită decât încurcături contabile?

"Aşa ți-ai pierdut libertatea? Măcar a meritat?"

Ei, dacă a meritat! Pentru patronul lui sigur a meritat. E şi liber, a şi cheltuit aproape un milion de dolari din...încurcăturile contabile. El, Şerban M., şi-a făcut parte cu modestie cam de cincizeci de mii de dolari cu care şi-a plătit datoriile şi chiar a făcut nişte achiziții de bunuri de folosință îndelungată. Dar cum era contabil şef al societății, el şi-a pierdut libertatea. Ei bine, libertatea a devenit încă din prima zi de închisoare principala preocupare teoretică a lui Şerban. Memoria îi spunea că Jean-Jaques Rousseau, bătrânul golan francez, susține în scrisorile de pe munte că libertatea înseamnă mai puțin a face ce vrem, cât a nu fi supuşi altuia; ea, libertatea, înseamnă în acelaşi timp a nu supune voința altuia voinței noastre. Nici un om care este stăpân nu poate fi liber... Ei, drăcia dracului, adică Bebe Baltag, şeful de cameră din închisoare, nu e liber pentru că e stăpân peste cincizeci de bandiți din cameră?

Sau nu e liber pentru că e în puşcărie?

Dar ce optimist este Jean-Paul Sartre când spune: "Sunt absolut liber şi absolut responsabil de situaţia mea". Asta ar spune şi el, Şerban Milescu, dacă i-ar da mâna. Dar e în zeghe, e în celulă de închisoare şi nu-şi poate gestiona libertatea sau, mă rog, lipsa de libertate. Şi cum să gândească el? A fost educat să gândească pozitiv. Or, în condiţiile date ce înseamnă să gândeşti pozitiv? Să-ţi răspunzi precum Ion din Năpasta: "Cum e Ioane la ocnă?" "Bogdaproste, bine!" Un contabil şef ca el trebuie să fie ordonat şi să deschidă sertarul cu idei despre libertate care să nu-l facă să sufere ca un câine cu şira spinării ruptă de-o maşină în viteză. I se pare că salvarea i-ar putea veni de la Marc Aureliu, de la înţeleptul şi cumpătatul împărat roman care zicea că a fi liber nu înseamnă să obţii tot ce-ţi doreşti, ci să nu doreşti decât ceea ce poţi obţine, să aspiri doar la ceea ce e realizabil, adică să fii rezonabil. Bătrânul împărat credea că secretul libertăţii nu constă în dominarea necesităţii, ci în dominarea propriilor dorinţe şi aspiraţii. Culmea este că Şerban Milescu ştia aceste lucruri şi în timp ce lucra de zor la ...încurcăturile contabile, şi nu numai că le ştia, dar şi era de acord cu ele. Numai că atunci n-avea răgazul, ca acum, să mediteze îndelung la reflecţiile stoice ale lui Marc Aureliu. Atunci era presat de timp, de nevoia imperioasă de a-i asigura un confort sporit miliardarului său patron şi un confort peste medie chiar pentru el. Acum, ar avea nevoie de un dialog amplu despre libertate. Se pare, însă, că nu e nici locul, nici timpul potrivit pentru asta, iar aici nici nu ai cu cine face maieutică. Nu-i rămâne în acest caz decât să

mediteze de unul singur la ideea de libertate şi să încerce ca meditația să nu-i fie influențată de simțuri, lucru pe care-l reține de la bătrânul Socrate. Uşor de zis. Dar mirosul closetului turcesc din colțul celulei? Cum să-l eviți? Încearcă să se autoanalizeze şi să vadă ce-l obsedează de fapt: ideea de libertate sau modul de a medita la ideea de libertate? Ce-l deranjează mai tare pe contabilul şef: faptul că nu e liber sau lipsa condițiilor pentru maieutică? Aranjând dimineața aşternutul, stând în poziție de drepți la capul patului când intră comandantul adjunct, cărând butoiul cu lături la ferma de porci, măturând aleile dintre pavilioane, aşteptând seara în întuneric, cu ochii în salteaua brăzdată de benzi de tablă a patului de deasupra, în tot timpul acesta meditează, mai aplicat sau mai pe apucate, la ideea de libertate. Începe fiecare dimineață cu Epictet, din superstiția că astfel va avea o zi liniştită, şi anume cu ideea generală că printre realitățile din jurul nostru sunt unele ce stau în puterea noastră şi altele independente de viața şi puterea noastră, iar dacă ştii acest lucru, eşti liber şi deci neconstrâns de nimic dacă le vei socoti fireşti pe primele şi dacă nu vei încerca să te confrunți cu cele din urmă. Continuă cu Spinoza şi cu libertatea lui ca necesitate înțeleasă, cu Descartes care susține că acel om e liber care nu e constrâns de cauze externe, cum este el acum în puşcărie, cu fatalistul Conta...

Într-o amiază de marți, însă, la masa de prânz cu ciorbă lungă de fasole şi varză călită cu carne de oaie, i s-a înmânat o scrisoare de la blonda şi iubita sa soție. Cum tocmai terminase de mâncat şi cum mai avea câteva minute până venea plutonierul să le ordone

ridicarea, a deschis plicul şi-a citit următoarea epistolă telegrafică: "Şerban dragă, proaste calcule ţi-ai făcut pentru un contabil şef de valoarea ta. L-ai făcut bogat pe tâmpitul tău patron, iar pe mine m-ai umplut de ruşine şi m-ai lăsat în sărăcie. Aşa că am divorţat. Ţi-am redat libertatea. Să fii sănătos!"

Auzi, libertatea! Numai la ideea asta de libertate nu meditase de când e în închisoare.

Senatorul care plânge

Domnul (ca să zic aşa) senator Marius Luca-Caracal este un tâmpit. Pentru cine-l cunoaşte, ceea ce spun eu aici e un impardonabil truism, ba chiar un fel de pleonasm. Dar eu o spun pentru cei puțini, care nu-l cunosc şi vor citi aceste rânduri.

În tâmpenia lui, aşadar, domnul senator Luca-Caracal (scuzați sau nu cacofonia, ea face parte din personalitatea eroului nostru) n-ar omorî o muscă, el cu mâna lui. El izbucneşte în plâns când vede un câine vagabond zgribulit de frig ori o pisică făcută afiş pe asfalt de maşinile trecând în viteză. Şi totuşi, senatorul Luca-Caracal este unul dintre cei mai temuți oameni ai României anilor 2000.

Senatorul este grăsuliu bine, ca să nu zicem obez, brunet-brunet, cu puținul păr rămas ca de smoală topită, cu o figură bonomă, de om cumsecade, chinuit parcă permanent de indigestie, sforțându-se totuşi să-ți zâmbească înțelegător dacă-i ceri ceva sau îi povesteşti ceva. Jovialitatea întruchipată, bonomia pe tronul (legislativ al) țării. Când se prezintă un cadru la televiziune cu Sala Senatului, vezi un om mare, gros, cu cravată pe comandă şi bretele late, tot pe comandă, înconjurat de - cum să zic - oameni şi fotolii goale. Chiar asta pare a însemna Senatul României: Marius Luca-Caracal şi ceilalți. În permanență, senatorul are pe pupitru o tavă de pe care înfulecă ba o chiftea, ba o măslină, telemea cu ceapă, un ecler sau un cremşnit, nu neapărat în ordinea asta, mai curând în ordine inversă. Din când în când îşi stinge arsurile de pe esofag cu bere

la cutie. Aşa arată lungile zile de la Senat ale parlamentarului nostru.

Până în 1989, Luca-Caracal a fost şeful unei echipe de zidari de pe şantierele prodigioase ale municipiului Caracal. Un şef cu principii, am putea spune. Cel mai important principiu era, de pildă, acela că din cinci basculante de beton, una trebuia să fie musai a lui, pentru că un şef trebuie să trăiască bine, ba trebuie să fie atent şi cu şefii lui mai mari şi generos cu subalternii. Iar principiul acesta sănătos, pe care nu-l încălca niciodată, îi permitea să pună la saltea hârtii de 100, atât de multe că în 1989 l-a prins revoluția dormind pe un metru cub de bancnote albastre cu chipul lui Bălcescu.

După 1990, actualul senator Luca-Caracal a intrat în afaceri, ca mai toți românii. Dar nu, altfel decât ceilalți români. În sensul că el nu ştie să facă decât afaceri profitabile, foarte profitabile, afaceri din care să câştige numai el, nu şi partenerii. Pentru că are şi rețete comerciale infailibile, cele mai profitabile.

În afară de cârciumioare mărginaşe, de tarabe în piață, de buticuri centrale, Marius Luca-Caracal are şi o societate de protecție şi pază. "Garda de aur SRL" - aşa se numeşte firma senatorului. Garda pretoriană - s-ar putea numi dacă-i priveşti pe toți boxerii, luptătorii şi halterofilii rataţi ai ținutului Romanaților care-l înconjoară de peste un deceniu pe omul politic Luca-Caracal.

Nouă la număr sunt zdrahonii bruneți care lucrează pentru domnul Marius, iar după numele adevărate nu-i ştie nimeni, doar după cele de alint: Cobra, Calu, Tanc

Sovietic, Şacalu, Desene Animate, Argăseală, Pumn de Piatră, Arap, Bumbăcilă. Dar ei se numesc acum, generic, Staff-ul senatorului, pe ştatele de plată ei sunt: consilier 1, consilier 2, şef de cabinet, şef de protocol, agent 1, agent 2...

Vinerea, când ajunge la Caracal, senatorul îşi convoacă stafful în Biroul senatorial. Acolo i se raportează încasările din timpul săptămânii, perspectivele săptămânilor următoare, eventualele crize prin care ar putea trece "Garda de aur SRL". Pentru că societatea mai intră în impas, totuşi. De pildă, câte un patron încăpățânat refuză să plătească taxă de protecție, ceea ce e de neconceput la Caracal. Cum să nu plăteşti taxă de protecție senatorului Luca-Caracal? Cum să nu fii mândru că ți se solicită asemenea taxă? În acest caz, rebelul e adus vineri în şuturi la biroul senatorial. Marius Luca-Caracal îl priveşte pe nefericitul om cu ochii tumefiați, cu buzele sparte, cu pometii terciți şi-i întreabă pe consilieri:

"Ce e cu el?"

"Nu vrea să plătească, şefule..."

"Bă, mie să-mi spui domnule senator, că nu suntem pe maidan!"

"Vă rog să mă iertați, dom senator. Asta e, nu plăteşte. Are cârciumă-n piață, cu mici şi bere la halbă, câştigă zece-cincisprezece milioane pe săptămână şi nu vrea să dea..."

"Bă băiete, îl căinează domnul senator pe nefericit, ce te-au mai bătut! Aşa milă mi-e de tine!"

Şi chiar plânge maşinal parlamentarul. Şiroaie-i curg lacrimile şi se zgâlțâie sacoul pe el.

"De ce nu plăteşti?" îl întreabă el, printre lacrimi şi sughiţuri.

"Nu vreau să plătesc. De ce să vă dau bani?"

"Ei, vezi ce rău eşti?"

Apoi, către oamenii lui:

"Duceţi-l şi convingeţi-l, asta e".

Iar fioroşii consilieri Tanc Sovietic, Şacalul şi Argăseală îl iau pe sus pe patronul de cârciumă şi-l ascund în camera de convingere, de unde mai târziu răzbat icnete, bufnituri, ţipete.

Dar domnul senator Marius Luca-Caracal plânge. Numără bani, semnează facturi şi monetare şi plânge. Mănâncă brânză cu ceapă şi măsline, bea bere la cutie şi plânge.

Notă de jurnal cu absurd şi ceaşcă de cafea

Duminică, 27 iulie. Soare la masa de sub cireş, iar cerul este înalt şi albastru. Recitesc norme morale din Epictet şi nu mă enervez, filosoful stoic chiar părându-mi-se, după milenii, deloc depăşit. Cică, dacă mă vorbeşte cineva de rău, să nu mă apăr, ci să-i răspund că nu doar astea sunt viciile mele, că am şi altele ascunse şi că, dacă el le ştia, le spunea şi pe acelea. E duminică dimineaţa, cerul e înalt şi în jur e un aiuritor amestec de mirosuri: mărar, pelin, mentă, peşte prăjit. La radio, se transmite o badinerie care-mi dă o linişte voioasă. La orele nouă şi şaptesprezece minute încep să plutesc liniştit, vesel, autoironic. Dar peste câteva secunde descopăr că absurdul mi se uită în ceaşca de cafea. Cerul albastru e înalt şi absurdul mi se uită în ceaşca de cafea.

Fericirea poetului deputat Mădălin Burtea Păun şi a secretarei sale ce râde cu sexul

Românul s-a născut poet. E un truism. Şi alt truism: poetul român e sărac. Atât de sărac că n-are bani, n-are nevastă, nici casă nu prea are, de maşină nici nu poate fi vorba. El are doar un văr sau un prieten care-i oferă câte o vodcă ieftină şi tare să se îmbete şi să uite de sărăcie. Ei, dar asta e regula. Or, eu vreau să scriu despre o excepție; nu de un poet de excepție, ci de o excepție de poet.

Mădălin Burtea Păun este poet, dar şi deputat. El are capul lui Marx, umflat cu pompa însă, şi un trup mătăhălos, burta atârnându-i până la genunchi. E bogat, are bani să ajungă pentru tot cartierul, are şi nevastă cu treizeci de ani mai tânără decât el, are casă cât Titanicul de pe fundul oceanului şi cam de aceeaşi formă şi are câteva case de vacanță la munte, la mare, pe Dunăre. Dar el mai are şi maşini - de serviciu şi personale - care nemțeşti, care japoneze, care italiene. Mai mult, poetul Mădălin Burtea Păun are secretare: una la Camera Deputaților, una la biroul parlamentar din județul pe care-l reprezintă şi una personală, care-l însoțeşte peste tot, inclusiv la WC-ul din spatele biroului său din Palatul Parlamentului. Mai ales acolo. În rarele zile în care poetul participă la şedințele Camerei, Viola Crăcănici, secretara sa personală, aşteaptă la uşa sălii, pe-un fotoliu, cu caietul şi pixul pregătite. Dacă-l apucă brusc inspirația furibundă pe poet şi vrea să dicteze o odă închinată preşedintelui republicii, secretara trebuie să fie pe fază şi să imortalizeze limbile febrile ale

poetului deputat.

Aşadar, deputatul poet pare a nu avea nici un fel de probleme, ba chiar pare a fi fericit. Şi totuşi, o problemă are. Iubeşte. Iubeşte şi în general e iubit. Dar trăieşte un permanent sentiment de neîmplinire. Ocupaţiile lui cotidiene - talk-show-urile de fiecare seară, escapadele la pescuit sau la vânătoare în Munţii Făgăraş, vizitele în Europa sau în America, chiolhanurile oferite de prefecţi de pe cuprinsul ţării - îl acaparează atât de mult încât are mereu senzaţia că-i rămâne puţin timp pentru iubit. Asta ar fi singura problemă a deputatului.

Dar când prinde câte o săptămână normală, Mădălin Burtea Păun e fericit. Ce înseamnă pentru el o săptămână normală? E o săptmână în care de luni până joi nu mai e invitat sau trimis în străinătate, nu e chemat prin ţară, nu e medaliat de preşedintele ţării, nu e făcut cetăţean de onoare al nu ştiu cărui orăşel de câmpie, nu i se dezveleşte o statuie în vreo piaţetă. Ei nu, într-o asemenea săptămână, la orele nouă dimineaţa, deputatul se află pe Calea Victoriei, pe bancheta din spate a Mercedesului negru, cu mâna ţintuită pe sânul drept, sânul cel mare al secretarei sale. Ajuns la Cameră, pierde vreo două ore la taclale cu colegii de partid, ba chiar şi la şedinţe, apoi se retrage în vastul său birou din Palatul Parlamentului şi dă ordine stricte secretarei oficiale Ioana Popescu să nu fie deranjat absolut de nimeni. Acolo, pe-o canapea, Viola Crăcănici doarme goală. Stă tolănită pe spate Viola C. şi trupul ei subţire e alb tot ca telemeaua. Iar părul pubian îi e ras până la sânge, special pentru deputatul poet Mădălin Burtea

Păun. Acesta umblă prin birou desculţ, în nişte chiloţi uriaşi, făcuţi pe comandă, cu un metru pătrat de păr creţ pe piept, potrivind rime la un poem în care sunt nemuriţi minerii din bazinul Comăneşti autoblocaţi într-un abataj şi făcând greva foamei. Umblă prin birou poetul deputat cu burta lui până la genunchi, dar se mai aşează şi la masă, scaunul ergonomic scârţâind jalnic sub asemenea povară. Stă la masa largă poetul deputat Mădălin Păun şi dintr-un platou mănâncă lungi cârnaţi prăjiţi cu muştar şi hrean. Scrie poezii sociale deputatul, mănâncă lungi şi groşi cârnaţi picanţi cu muştar şi hrean şi-o priveşte pe secretara Viola Crăcănici care doarme şuierând abia perceptibil, săltându-şi sânii - unul mare şi unul mic - în ton cu şuieratul respiraţiei. Ochii poetului o pătrund ore lungi până când labiile mici ale sexului Violei se cască încet a zâmbet. Că aşa asimilează poetul deputat căscatul labiilor mici - cu zâmbetul sexului. Dar uriaşul şi mătăhălosul deputat mănâncă în continuu cârnaţi cu muştar şi hrean, îi stinge cu vin roşu dintr-o carafă, şi aşteaptă răbdător punctul culminant al zilei. Orice moment de fericire merită o aşteptare cât de lungă, îşi zice poetul. Iar, la o oră a după-amiezii, clipa multaşteptată soseşte: labiile mari ale sexului Violei se cască încet într-un râs tăcut. Că poetul deputat percepe căscatul labiilor mari cu râsul sexului şi în acelaşi timp cu fericirea deplină a secretarei sale personale. Atunci, Mădălin Burtea Păun lasă baltă cârnaţii prăjiţi, se şterge la gură, mai bea un pahar de vin roşu, îşi dă jos chiloţii roşii şi mari cât o paraşută şi se prăbuşeşte peste Viola Crăcănici. Începe operaţiunea marea tăvăleală. Tânăra, supla şi alba secretară se pierde toată sub muntele de

carne al sexagenarului deputat Mădălin Burtea Păun, cel îndopat cu cârnați prăjiți şi muştar cu hrean.

Un cetățean onest

Subsemnatul Ghiță Măciucaş, cetățean onest din comuna Coasta Ciorii, prin prezenta vă solicităm ajutorul şi intervenția rapidă, doamna ministru, atât eu cât şi mai mulți oameni din comună pentru a ne scăpa de dr. Ionuț Purcaru care după revoluție inadmisibil de des chiuleşte cu zilele de la dispensar în fiecare săptămână.

În afară de cabinetul de la dispensar unde nu are aparatura modernă obligatorie diversificată, astfel încât în funcție de situația gravă să acorde primul ajutor, mai are şi acasă cabinet particular şi numai al lui unde la fel nu e de găsit sau nu vrea să iasă la poartă că poate are amante în cabinet. Când e de găsit acasă, dar asta rar şi mai deloc, îl vedem cum vine de la vaci de la grajd şi fără să se spele pe mâini şi să se dezinfecteze şi fără să se schimbe de hainele murdare de bălegar şi purtătoare de microbi îmbolnăvitori şi fără să-şi ia halatul alb, se apucă să consulte la grămadă în devălmăşie, după care prescrie pungi cu medicamente necompensate, cu toate că oamenii sunt săraci şi au dreptul spunând că n-are rețete compensate că ministerul este sărac. Oamenii cred minciunile astea ordinăreşti pentru că sunt simpli şi au mult de muncă de dimineața până seara şi nu se pricep să reclame şi nu ştiu cui să se adreseze pentru a fi scăpați de acest individ pervers şi lacom de bani nemunciți de dimineața până seara, ca alți oameni harnici şi modeşti. Acest individ hrăpăreț se ocupă şi cu vânzarea sutelor de lăzi cu mere, fiind şi negustor de asemenea, aşa cum v-am mai spus, îi plac foarte mult vacile, întotdeauna vine la poartă după ce a rânit la vaci, consultat sau mai ştiu eu ce le face. Normal că nu le poate

face pe toate, dar cum să renunțe la sutele de milioane de la punctele pe care i le dă statul raportat la numărul de 4000 de pacienți înscrişi plus rețetele compensate pe care şi le însuşeşte numai el ştie cum ilegal şi ilicit. De ce să fim cobaii lui, cu ce-am greşit, să vă sesizați, doamna ministru, că duce pacienții la Bucureşti la anumiți doctori specialişti cu maşina lui pe bani buni. Ăsta nu e trafic de influență? Verificați-i toată averea, conturi în bănci, verificați dar spuneți că v-a sesizat un cetățean onest. Verificați-i maşina de lux, vila, vacile şi o să vă cruciți. Insist să veniți de la Bucureşti, doamna ministru. La dr.Ionuț Purcaru mama lui şi nevasta lui dictează cui să dea rețetă compensată şi cui nu şi pe cine să consulte acasă şi pe cine la dispensar. Tot ele ies la poartă revoltate că le deranjăm băiatul respectiv soțul care râneşte la vaci şi e plin de microbi. Când veniți în control neanunțat vă conduc personal la toți oamenii în suferință ca să aflați toate ilegalitățile comise frecvent şi în continuu de doctorul Ionuț Purcaru şi de asemenea la cei 2 oameni care au murit din vina lui conform art. 246 Cod Penal şi art. 249 CP şi art 315 şi 316 CP - lăsarea fără ajutor. Câți oameni mai trebuie să moară cu zile până-l dați afară? Dacă izbucneşte vreo epidemie de sifilis, ciumă, holeră, sida, gripă, sars etc??? Dorim să-l controlați sub toate aspectele, financiar şi profesional şi igienic, dar şi penal pentru faptele comise. De ce comuna noastră e sat fără câini? Nu avem nevoie de un om fără suflet, fără scrupule şi avid de miliarde ilicite.

Trăiască lupta împotriva corupției!

Un cetățean onest.

Ministrul din Oltenița

Are vreo patruzeci şi cinci de ani. E scund, îndesat, brunet şi buzat. Îl cheamă Nicu Florea, dar în urbe ăsta e un fel de nume conspirativ. Pentru că "toți mă ştie de Ministru". Şi, într-adevăr, cei ce trec pe lângă masa noastră îl salută cu: "Să trăieşti, dom' Ministru!"

A fost timp de doisprezece ani portarul echipei de fotbal SN Oltenița. "Deşi, vezi că am fizicul cam handicapat. Că dacă nu eram scund, puteam să ajung şi-n Națională. Că eram cel mai portar bun. Eu sunt prieten de familie cu Răducanu. Şi eu ieşeam din poartă ca el şi mă duceam până-n şaişpe la adversari. Iar spectatorii strigau: Treci, cioară, în poartă! Că vezi că sunt puțin țigan."

"Să trăieşti, dom' Ministru!"

"Salut, mă!"

Antrenor? De ce să se facă antrenor? "Mai bine m-am privatizat. Am o patiserie, îmi fac şi laborator de cofetărie. Merge treaba. Deşi, ieri, o puştoaică de nouăsprezece ani mi-a dat o gaură de un milion şi jumătate. A vândut pateuri la o tonetă, aci, la doi paşi. Şi când o chem cu banii, zice: N-am. Păi? zic. Aşa mi-a venit mie dracii, să-i cheltui pe toți. Atunci, haut! i-am zis. Afară! Eu o luasem că era frumoasă, putoarea, avea craci lungi, c-aşa faci omul să vină la taraba ta. Dar mai dă-o dracului!"

"Să trăieşti, dom' Ministru!"

El, vesel:

"Salut, mă!"

"Domnule, trebuie să-i ajutăm pe băieții ăştia să reintre în B. Scrie un articol despre ei, că de aia eşti ziarist şi scriitor. Acu sunt în vacanță, da' sunt băieți buni. Ministru' garantează. Sau hai să facem un ziar de fotbal. Uite, ne punem în maşină, nu contează c-am băut, mergem la Călăraşi la tipografie, unde se scoate ziarul ăsta al nostru, Pământul, şi facem un ziar de fotbal. Că-mi tot zic băieții: Dom' Ministru, cum facem dom'ne să intrăm şi noi în B?"

"Să trăieşti, dom' Ministru!"

"Salut, mă!"

Apoi:

"Aşa că, dacă vrei să-i ajutăm, vino odată să facem ziarul. Mă găseşti oricând. Să nu întrebi de Nicu Florea, că nici dracu' nu mă ştie după nume. Le zici de Ministru. Intri în primul restaurant şi întrebi: N-a trecut Ministru' pe-aci? Şi toți îți spune".

"Sănătate, dom' Ministru!"

"Salut, mă!"

"Dar de ce-ți zice Ministru?"

"Păi, eu eram un fel de ministru al apărării. Că ți-am zis că eram cel mai portar bun. De-aici îmi zice".

"Să trăieşti, dom' Ministru".

El, cu sictir:

"Salut, bă!"

Divorțul cu dar sau sângele tânăr al ticăloşiei

Evenimentul monden al toamnei, al frumoasei toamne cu lumină solară de miere, a fost divorțul patronilor de la televiziunea locală Cristina şi Marinel Albuț. Ei nu şi-au aranjat un divorț de catifea în biroul judecătorului, dar nici unul public, cum se poartă, cu împărțirea caselor, mobilei, aragazului şi chiloților în văzul lumii. Nu, ei l-au anunțat pe post şi-au organizat o petrecere cu toate personalitățile județului, o petrecere cu dar. Şi-au zis că dacă tot n-au făcut o nuntă cu dar în adevăratul înțeles al cuvântului, măcar divorțul să fie cu strigături. Dar care este povestea cuplului ?

Cristina Gâscă şi Marinel Albuț s-au cunoscut, cum le place să spună,în jungla tranziției. Ea ocupa un metru pătrat de trotuar cu o maşină de înghețată cu cacao, iar el, lângă ea, ocupa alt metru pătrat cu o tarabă de ziare. Într-o dimineață, ea s-a extins pe teritoriul lui ; mai mult, tot ea a țipat la el, că face ce vrea, să nu-i atragă atenția, că-i şi dă cu ceva în cap. Coup de foudre! Marinel a avut o revelație. Fata asta durdulie şi cu fața ciupită toată de vărsat are mult tupeu, e o scroafă ! şi-a zis el cu admirație şi s-a îndrăgostit (în felul lui) de ea acolo, pe trotuarul comercial. Tot acolo a şi cerut-o în căsătorie peste trei săptămâni. « Dar eu nu te iubesc, i-a răspuns Cristina. În plus, sunt şi cam nesimțită. Şi a dracului cât cuprinde ! » « Păi, tocmai de aia te vreau. Nici eu nu te iubesc. Dar noi nu suntem proşti, nu suntem unii din ăia care se căsătoresc pentru că nu pot trăi unul fără celălalt. Noi înțelegem că ne

aflăm în jungla tranziției şi împreună vom reuşi să plecăm de aici, să-i belim pe mulți şi să ajungem bogați!» Şi peste câteva luni chiar s-au îmbogățit de pe urma unui joc de întrajutorare. O lună încheiată, oameni cu plase de bani stăteau cuminți la uşa unei gherete de pe-un tăpşan de la marginea oraşului şi le predau lor, cu toată modestia şi încrederea, agoniseala de-o viață pentru că voiau s-o înmulțească de zece ori în douăzeci şi şapte de zile, cum promiteau Cristina şi Marinel într-un regulament al circuitului. Dar după douăzeci şi şapte de zile, ei au închis ghereta şi-au plecat cu banii, echivalentul a vreo două milioane de dolari. Fiind vară, fiind caniculă, unde-şi puteau pierde urma dacă nu la Antaliya, pe litoralul turcesc, unde au trăit modest, ca să zicem aşa, vreo şaizeci de zile, cu whisky, caviar, şampanie şi înghețată cu cacao. A fost un fel de lună de miere. Ce bine se simțeau. Cât de mult nu se iubeau, dar cât de mult se tolerau reciproc. În nopțile caniculare chiar făceau sex, cum ar fi făcut gimnastică de înviorare.

Au revenit în oraş când lucrurile s-au calmat, când pierzătorii la loteria jocului piramidal s-au retras defulați din Piața Prefecturii, când polițiştii şi procurorii, amabili, le-au dat un semn că pot reveni în deplină siguranță. S-au întors, deci, bronzați, înțoliți şi aroganți, că au înțeles încă de atunci că dacă nu eşti înțolit şi arogant ți se duce dracului afacerea. Şi prima lor acțiune a fost să cumpere o televiziune leşinată, obedientă față de partidul de guvernământ, față de toate personalitățile politico-administrative din județ. « Din televiziunea asta vom face bau-bau-l zonei, praf îi facem pe toți », a schițat Cristina programul postului. Şi, într-adevăr, de la

senatori, deputați, până la prefect şi preşedinte al Consiliului Județean şi până la cel mai mărunt director, cel de la Direcția de control a cazanelor nimeni n-a scăpat neterfelit. Iar rezultatele acestei politici editoriale a fost dintre cele mai bune: televiziunea a devenit de temut, iar contractele de publicitate curgeau gârlă. L-au filmat cu camera ascunsă pe preşedintele Consiliului Județean în timp ce făcea sex cu directoarea blondă a unei direcții descentralizate a statului. Cu caseta asta, nedifuzată pe post, au câştigat primul contract de o sută de mii de dolari. La fel l-au filmat pe senatorul principalului partid de opoziție, de opoziție, dar bogat, ceea ce înseamnă că n-a fost nici o problemă ca un contract de o sută şaptezeci de mii de euro să intre în contul televiziunii cristino-marinele. Se ajunsese atât de departe încât se virau banii de publicitate şi nici nu se mai difuza reclama pe post.

Aşa se face că luna trecută televiziunea soților Cristina şi Marinel Albuț ajunsese la apogeul ei financiar şi la cele mai rafinate metode de şantaj. Iar familia proprietară avea deja câteva vile, mai multe maşini străine, terenuri şi acțiuni la firme prospere, musai la firme prospere. Dar tocmai atunci, Cristina a fost convocată într-o dimineață de managerul general Marinel în sala de consiliu. « Dragă Cristina, doamnă Gâscă, a întâmpinat-o solemn Marinel Albuț, vine vremea în care se impune o schimbare. Trebuie să ne despărțim ! » Cristina cea brunetă şi cu capul ei mare, cu coafura afânată şi buzele extrem de senzuale, « răsfrânte a desfătare », vorba poetului, Cristina a simțit că-i cade tavanul în cap. Ea, femeia bărbată a

oraşului, cea care juca un judeţ întreg pe degete, şi-a pierdut, poate pentru prima oară, cumpătul. « Dragă Marinele, dar eu am început să te iubesc, am început să cred că nu mai pot trăi fără tine.Putem, spune tu, să trăim fără un şantaj mic pe zi şi fără unul barosan pe săptămână ? » « Doamnă,nici pomeneală să renunţăm la şantaj, la viaţa noastră în belşug de la televiziune. Tu rămâi preşedinta televiziunii, eu manager general, tu iei vila din centru, de lângă Spitalul militar, eu pe cea din Nord, tu cabana de la munte, că-ţi place la ski, eu casa de vacanţă de la ţară, eu BMW-ul şi Mercedesul, tu Volswagenul şi Peugeot-ul. Şi eu am început să te iubesc, dar nu trebuie să dăm frâu liber sentimentelor. Trebuie să ne despărţim. Am cunoscut o fată mai tânără decât tine şi, nu te supăra, mai deşteaptă. E suplă, e blondă şi are picioare lungi. Şi e ticăloasă ceva ce nu s-a pomenit » « Şi ce, eu nu sunt ? » « Ba da, şi noi suntem, dar ne-am cam lăsat pe tânjală, ca să zic aşa, ne-am cam culcat pe-o ureche. Avem nevoie de sângele tânăr al ticăloşiei. Sângele ăsta îl are Daniela cea blondă. Vom lucra împreună mai cu spor. Ea va sparge uşile tuturor cabinetelor din judeţ cu clitorisul. Va intra în dormitoare, în cabane de protocol şi-n separeuri cu camera ascunsă după ea. Afacerea noastră va cunoaşte o nouă perioadă de prosperitate. Vom avea totul la picioare. Peste o săptămână vom da o petrecere cum n-a mai fost la Cornul Vânătorului. Astăzi trimitem deja invitaţiile. Uite cum le-am conceput: « Domnule prefect, Cristina Gâscă, preşedinta Televiziunii Vega, şi Marinel Albuţ, manager general, au onoarea să vă invite la divorţul lor. Masa, felicitările şi dansul au loc duminică,

10 septembrie etc. »

În acea zi însorită de toamnă, petrecerea a fost deschisă cu dansul dintre Marinel şi Cristina. Marinel cel buzat, cu urechile clăpăuge şi barba țepoasă, era pus la patru ace, iar Cristina era de-a dreptul strălucitoare, cu o rochie lucioasă, aurie. La un moment dat, a apărut silueta Danielei, care l-a preluat simbolic pe managerul general Marinel din brațele Cristinei, aceasta fiind pentru prima oară docilă şi generoasă. Doi miniştri, trei senatori, cinci deputați, ptrefectul, preşedintele Consiliului Județean şi toți directorii din teritoriu priveau cu respect impus, cu teamă şi cu duioşie, mai bine sau mai prost jucată. Pe terasa marelui restaurant, invitații de marcă dansau, mâncau caviar, beau şampanie, iar paparazzi de la televiziunea trioului Cristina-Daniela-Marinel filmau deja cu camera ascunsă. Ofensiva de toamnă începuse.

Nes, macroeconomie şi creştere zero

Luni dimineaţa, la cafeneaua plasată strategic între primărie şi bancă, îţi sorbi nesul alături de Nic Micşan, directorul băncii. Fălcile lui groase, în mod obişnuit, de data aceasta par a i se fi lungit şi-i atârnă deasupra reverelor sacoului. Iar ochii săi trişti parcă ar vrea să-i sară din orbite unul s-o ia ca un glonţ spre Sud, spre primărie, iar celălalt spre Nord, adică spre bancă. „Cum mai merge treaba, dom director?" îl întrebi tu. „Hm! Aşa şi-aşa, dar mai curând şi-aşa!" „Ei, lăsaţi, că se ştie că la dumneavoastră afacerea merge totdeauna!" „Ei, da! În principiu, am încheiat anul cu un profit de douăsprezece milioane de dolari…" „Felicitări!..." „De douăsprezece milioane de dolari gaură neagră de la fabricile intrate în faliment şi cu o pagubă de opt milioane de dolari de la combinatul pus pe picioare (ca să nu zicem pe butuci) de investitorul strategic Gianfranco Michelio din Sicilia…

Din difuzorul din plafonul cafenelei, vocea caldă a prezentatorului de la Radio Noghi FM înşiră buletinul de ştiri: „Vremea este instabilă, iar guvernatorul Băncii Naţionale anunţă ca pe un succes în premieră realizarea creşterii zero în macroeconomie…"

„Încă un nes, domnilor?" ne întreabă picolița lungă şi blondă.

„Încă un nes!" răspunde directorul băncii. Apoi, ca pentru sine: „Să vedem cu toată luciditatea creşterea zero…"

I se spunea excavatorul

M-am trezit târât într-un proces în care nu înțeleg bine de ce sunt acuzat: de sechestrare de persoane, de ucidere din culpă, de subtilizare de oameni?!... L-am chemat într-o zi pe vecinul meu să-mi sape grădina.

"Nea Grigore, plătesc. Uite ce vreau de la dumneata, i-am zis. Aş vrea să-mi sapi grădina cu cazmaua, acum, toamna, că e mai bine de însămânțat la primăvară..."

"Dom Augustin! Eu sap oricât, da să-mi dai de lucru cel puțin pentru o zi. Nu mă încurc cu lucru de două-trei ore. Am fost treizeci şi cinci de ani miner la Motru, la Vulcan, la Petrila. Am participat la două greve: în 1977 la Petroşani şi în iunie 1990 la Bucureşti... Eu nu vreau decât o sută de mii şi o sticlă de țuică, da să am de lucru pentru toată ziua, altfel...altfel (se bâlbâie)... sap tot oraşul..."

Cam asta a fost negocierea cu vecinul meu. Iar a doua zi, în zori, şi-a făcut apariția, şi-a luat sticla de țuică, târnăcopul, cazmaua şi lopata şi-a intrat în grădină.

Pe la ora zece, am mers să-l invit pe nea Grigore la o gustare, dar nu l-am găsit. Terminase de săpat grădina, o săpătură mare, sănătoasă, numai bună s-o mărunțească gerul la iarnă. Dar săpătorul supranumit Excavatorul nu se afla nicăieri. M-am întors în casă zicându-mi că va apărea el la prânz, cum ne înțelesesem. Pe la amiază am mers din nou în fundul grădinii să-l caut, dar nu l-am aflat. În schimb, am observat un mic tunel pe sub gardul de beton şi o grămadă mare de pământ proaspăt săpat de

partea cealaltă a gardului, în curtea betonată a fabricii de cherestea cu care mă învecinez. "Lasă-l să-şi facă damblaua, mi-am zis, că va veni el înapoi când îl va doborî foamea şi oboseala..." Dar nea Grigore n-a mai apărut până seara, când am mers în fabrică şi-am urmărit pe vreun kilometru dâra de pământ... Apoi, am lăsat-o baltă, că se întuneca.

Cu două ore înainte de miezul nopţii, doamna Veta, grasa, viguroasa şi gureşa soţie a lui nea Grigore, a bătut la poartă să-l cheme acasă. "Iar s-a îmbătat, dom Augustin? Nu-i mai daţi să bea şi trimiteţi-l acasă!" Am încercat să-i explic ciudata întâmplare al cărei erou era soţul ei supranumit Excavatorul, dar energica doamnă Veta nu părea a mă auzi. "Să vină mai repede acasă!" a mai zis ea păşind hotărâtă pe mijlocul străzii.

A doua zi, i-am povestit toată această tărăşenie prietenului meu Marian şi-am pornit amândoi în urmărirea tunelului care mergea pe direcţia sud-nord, dar peste vreo trei kilometri l-am pierdut. A trecut o lună, a căzut prima ninsoare, dar nea Grigore zis Excavatorul a intrat, cum se zice, în pământ. A fost căutat cu mijloace specifice de Poliţie, Pompieri, Apărarea Civilă, Salvamont. L-a înghiţit pământul, pur şi simplu. Cum până la Munţii Făgăraş mai sunt şaptesprezece kilometri, se presupune că ar fi ajuns acolo şi că ar putea să-şi croiască o vale pe sub lanţul muntos. Doi speologi brazilieni se arată încântaţi de această perspectivă care le-ar înlesni în primăvară cercetările lor în Făgăraş.

Numai că eu m-am pricopsit cu un proces. Fiii şi soţia lui nea Grigore m-au dat în judecată şi nu înţeleg

bine pentru ce. Culmea este, însă, că au dreptate. Pe tatăl lor de familie l-a înghițit pământul în grădina mea.

Noi, amoralii

În restaurantul de la parterul cabanei de lux de la altitudinea de 1511 metri, la orele 3:00 din noapte, masa festivă era pe terminate. Pe platourile de pe mese mai zăceau ici-colo câteva pişcoturi, câte un şnițel, vreun peşte mâncat pe jumătate, pete de icre şi de muştar, apoi pahare cu diferite băuturi lăsate pe jumătate pline sau poate că pe jumătate goale. Câțiva din veteranii partidului, cei mai rezistenți la alcool şi nesomn, mai discutau în mici grupuri despre recentul succes în alegeri al partidului. "Am luat cam totul în județ, zicea tânărul şi proaspătul consilier local Cosmin Mitoman, zicea el în termeni fotbalistici. Noi şi Dinamo. Câini roşii până la moarte!" Şi mai sorbea o gură de şampanie trezită din cupă.

Într-un colț, deputatul Gavrilă Mihuț, supranumit dictator micuț, preşedinte al organizației județene, bea câte o înghițitură dintr-un pahar de coniac şi privea pierdut spre o masă, parcă în gol. Dar nu, nu privea în gol, ci o pătrundea cu privirea pe-o femeie planturoasă care mânca alene, studiat, dintr-o mare felie de tort cu multă frişcă.

"Vă place, dom` preşedinte?" îl întrerupe din visare economistul Aurelian Cordoş, trezorierul partidului.

"Hm! E bună rău! Uite ce țâțe are şi ce decolteu generos. Şi ştie putoarea că e bună, are conştiința propriei valori, ca să zic aşa. Că uite cum îi merg ochii, cum îi alunecă. Are pe dracu-n ea, ce mai! E bună rău! încheie oftând recitarea *Cântării cântărilor,* ediția 2004,

preşedintele judeţean al partidului şi mai trage o înghiţitură de coniac, parcă spre a-i mai trece năduful.

"E nevastă-mea, dom` preşedinte! O vreţi?"

"Ei, drăcia dracului! Domnule, te rog să mă ierţi! N-am ştiut neam... Ce înseamnă ca oamenii din partid să nu se cunoască mai îndeaproape... Oricum, iartă-mă şi ia-o ca pe un compliment, ai o soţie frumoasă..."

"Nu trebuie să vă scuzaţi. Chiar o vreţi?"

"Cum s-o iau?... Nevasta dumitale?... Domnule, eşti sigur? Nu se poate!..."

"Haideţi, dom` preşedinte, nu trebuie să vă faceţi atâtea probleme. Noi, amoralii, nu trebuie să avem astfel de scrupule. Sunt sigur că dumneavoastră sunteţi om de onoare şi că veţi avea grijă să avansez în partid, cine ştie, preşedinte la municipiu sau un loc eligibil la următoarele alegeri... Deci, nu vă faceţi probleme, luaţi-o sus, în cameră, dacă o vreţi!..."

Era ora patru şi jumătate în zori când deputatul Gavrilă Mihuţ – dictator micuţ – urca scările din lemn de stejar lustruit ale cabanei însoţit de planturoasa doamnă Cordoş. Domnul Aurelian Cordoş îi petrecea cu o privire duios părintească de la masa din colţ, unde – împreună cu şeful cabanei – trebuia să tragă linie şi să adune sau să scadă, să vadă cât a costat toată paranghelia prilejuită de câştigarea alegerilor. "Asta e, îşi zicea el, trezorierul nu ştie de odihnă, nici de somn, el trebuie să aibă grijă ca de ochii din cap de banii partidului... Că, mai devreme sau mai târziu, şi partidul va avea grijă de promovarea trezorierului..."

Prin larga fereastră a restaurantului de la parterul cabanei pătrundea răcoarea zorilor de vară, o răcoare

puturoasă dimpreună cu ciripitul păsărilor matinale.

Prea trista poveste a nunții Monei, damă blondă de companie, cu japonezul Mikovashi, maestru al artei plastice extrem-orientale

Mona e tânără (douăzeci de ani, e-hei!), blondă, suplă şi e născută în oraşul lui Urmuz cel trist. E atât de tânără, de suplă şi de blondă cu nuri că trece prima – chiar cu felicitări – selecția firmei de impresariat… cum să-i zic…artistic K&K pentru dame de companie din Yokohama – Japonia. A plecat cu TAROM şi-a revenit exact peste un an cu o sută de mii de dolari şi cu un japonez fără vârstă şi cu un cap şi ceva mai scund decât ea. Îl cheamă Mikovashi şi e artist plastic milionar în dolari şi-n yeni şi miliardar în lei.

Iar cei doi, blondă argeşeancă şi, respectiv, galben japonez, fac o vacanță de vară lunguiață în oraşul lui Urmuz, în blocul construit pe locul fostei căsuțe a lui Demetrescu-Buzău. Mikovashi cel cu ochii oblici deja nu mai poate concepe viața fără sărmăluțe în foi de viță, de varză şi de ştevie, fără mititei, fără țuică, fără miel la grătar şi drob la cuptor. Seară de seară, pe balcon fumegă grătarul şi răspândeşte asemenea mirosuri că pisicile şi câinii din cartier miaună şi, respectiv, schelălăie într-o baltă de salivă la poalele blocului.

La ultralunguiața cină, pe la miezul nopții, când casetofonul cântă a mia oară melodia „Se mărită Mona mea, nu ştiu, Doamne ce-i cu ea!”, rugat de neamul numeros al argeşencei, japonezul Mikovashi exersează arta plastică extrem-orientală pe pereții apartamentului confort unu sporit al familiei Ionaşcu. Desenează, deci, un şoricel şi, cât beau ei câte un pahar de vin, şoricelul

se face viu, alunecă somnoros de pe zid, se opreşte pe măsuţa plină cu tăviţe şi ronţăie vesel resturi de pâine, de mititei, de fursecuri… Iar neamul Ionaşcu aplaudă. Apoi, Mikovashi desenează pe acelaşi perete o veveriţă. Şi până beau ei încă un pahar de vin, Mona cea blondă merge până-n cămară şi aduce o farfurioară cu alune. Iar veverița de pe perete sare voioasă, se opreşte deasupra farfurioarei de la piciorul mesei şi sparge, vioaie, alunele, le mănâncă miezul şi înşiră cojile pe podea sub forma unui mic castel, în aplauzele neamului Ionaşcu. Spre trei dimineața, noaptea pe la cântători, cum ar veni, Mikovashi o desenează pe peretele apartamentului pe însăşi pupila lui, blonda Mona. Şi până-şi mai toarnă ei câte un pahar de vin, sora în două dimensiuni a Monei se desprinde de pe albul peretelui, în bikinii subțiri ca o idee, se strecoară printre neamurile ei cele entuziaste şi dansează la o bară imaginară, cu picioarele în tavan şi cu pletele-i blonde ştergând parchetul apartamentului, în aplauzele şi uralele clanului Ionaşcu.

Dar ultralunguiața vacanță de vară trece totuşi, cu mititei, sărmăluțe, miel la grătar, vin şi bere. Din teii de pe Bulevardul Basarabilor pleacă în picaj câte o frunză galben-maronie. Iar într-o sâmbătă frumoasă, cu soare ca de miere, în pronaosul Catedralei Episcopale construită la 1521, Prea Sfințitul locului îl botează pe japonezul Mikovashi, maestru în plastica extrem-orientală, îl face creştin dându-I numele Sfântului Arhanghel Mihail. Mihail cel cu ochii oblici îşi scutură părul smolit, părul plin de apă, deasupra cristelniței, apoi îi ia mâna pupilei blonde şi se lasă cununat, purtând cu umilință niponă pirostriile pe cap. Apoi, la

restaurantul hotelului de două stele şi jumătate din oraş are loc o nuntă ca-n poveştile pentru copii handicapaţi.

Spre miezul nopţii, rudele miresei – cele multe ale sfântului arhanghel fiind la Yokohama – îi însoţesc pe tinerii căsătoriţi în apartamentul din blocul socialist de pe frumosul şi neasemuitul petec de pământ al lui Urmuz. Cu toţii încă mănâncă fripturi, beau vin şi ascultă cântecul uzat „Se mărită Mona mea, nu ştiu, Doamne ce-i cu ea!" Iar neamul Ionaşcu cere mirelui, da, ca la nuntă, arhanghelului Mihail cum ar veni, să deseneze cu cărbunele pe perete. Şi japonezul creştin desenează un şoricel; dar beau ei un pahar de vin, beau două, beau mai multe, numai că şoricelul face doar un vag semn că s-ar desprinde de pe perete, îşi mişcă poziţia cu doi-trei centimetri, apoi încremeneşte pentru totdeauna. La fel se întâmplă şi cu veverița care dă să se desprindă cu toată voioşia de pe zid, dar cade imediat în botic şi aşa rămâne, parcă agăţată de coada stufoasă de o mână nevăzută. Nu are mai mult succes maestrul japonez nici cu Mona cea în două dimensiuni care rămâne pe zid cu un picior ridicat la nivelul umerilor…

Cu mult vin şi cu multă tristeţe, aşa se încheie nunta Monei cea blondă cu Mikovashi cel galben cu ochii oblici.

La interviu, între două uşi

Tânărul Titus Zilişteanu, aspirant la un post de funcţionar în primăria de peste stradă de locul în care s-a născut Urmuz, se prezintă la interviu. În hol e luat în primire cordial de un ins brunet, dolofan şi buzat care-l întreabă-n şoaptă: "Aveţi studii superioare sau nu?" "Am". "Atunci, intraţi pe uşa din dreapta!" Candidatul intră pe uşa cu pricina şi se trezeşte într-un hol cu două uşi, între care uşi îl întâmpină un tip amabil: "Căsătorit sau ne?" "Căsătorit", răspunde el. "Pe uşa din dreapta!" Intră viitorul funcţionar şi nimereşte – cum oricine poate ghici – într-un hol cu două uşi. Examinatorul delicat de aci îl întâmpină cu o întrebare şoptită: "Aţi făcut armata?" "Da". Îi arată uşa din dreapta. Alt hol, alt amabil şi preaplecat membru al comisiei. "Ştiţi să lucraţi pe calculator?" "Da". "Bine, pe uşa din dreapta". În holul următor, mai întunecat întrucâtva decât celelalte, între cele două uşi făcute de acelaşi tâmplar, un ins mic şi burtos, plin de solicitudine, îl întreabă: "Ştiţi limbi străine?" "Da, trei". Îi indică uşa din dreapta. Acolo, în micul hol, amabilul examinator de serviciu îl chestionează dacă a avut o bursă de studii postuniversitare în Anglia. A avut. Spre uşa din dreapta l-a îndrumat. Într-un holişor cu două uşi, un individ înalt şi livid se apleacă periculos de mult spre urechea lui dreaptă şi-l întreabă şoptit, de fapt mai mult şuierat: "Eşti membru al partidului?..." "Nu". "Foarte bine, pe uşa din stânga". A deschis aspirantul uşa din stânga şi-a ieşit în stradă. Iar în stradă ningea cu fulgi mari şi deşi, iar doi câini vagabonzi se călăreau voioşi.

Covrigi şi rahat

La aniversarea de zece ani a covrigăriei lui Ali Beizadea, în sala de protocol, toată crema oraşului e la faţa locului. Tabla de materii: whisky, vodcă, icre, salamuri, şunci, brânzeturi, vodcă, whisky, caviar, covrigi calzi, cozonac cu rahat, prăjituri cu rahat, cafea cu rahat, apă minerală cu rahat, whisky, vodcă, biscuiţi, biscuim, cu plăcere, domnule preşedintre!..

În mijlocul sălii, doi bărbaţi de vârste potrivite (?!), cu pahare albe, de plastic, în mână, se cunosc în acest cadru sărbătoresc şi se prezintă:

Giovani Borcani, om de afaceri, bănci şi import automobile.

George Dinulescu, redactor şef de revistă culturală, eseuri şi sărăcie.

Spre finalul recepţiei, când s-a ajuns la chec cu rahat şi apă rece, Giovani Borcani îşi zice în sine-şi: "Are dreptate Marcus Aurelius că raţiunea îşi poartă rodul său şi în interesul social, şi pentru sine însăşi. Şi din ea se nasc celelalte roade de acelaşi fel cu raţiunea."

Tot la chec cu rahat şi apă minerală rece, George Dinulescu meditează:"Din ajutorul de şomaj nu se poate trăi. Nu se poate trăi nici din salariu. Se poate trăi dintr-o şpagă frecventă, de o frecvenţă cât mai mare. O şpagă consistentă şi repetată des este salvarea noastră!..."

Pe înserate, în mijlocul locaţiei lui Ali Beizadea, primarul şi viceprimarul, consilierii şi directorii, managerii şi patronii din oraş, plus singura ziaristă de rang municipal, cu fălcile ei de cal, cu pahare mai goale

sau mai pline în mână, scot pe gură covrigi cu găuri mari, covrigi cu mac, covrigi cu sare, covrigi lucioşi, covrigi, rumeni, covrigi cu rahat, cu mult rahat şi apă rece.

Poveste de Crăciun, de Anul Nou şi de Sfântul Ştefan cel Mare şi Sfânt care avea o Moldovă de ibovnice

Într-o seară de toamnă frumoasă şi bogată în cereale şi fructe zemoase, domnul Bebe Valută, înalt, dolofan şi milionar în dolari, o opri pe fetița vecinului din cocioaba de peste stradă de vila lui, pe fetița mai mică decât o veveriță, îi puse mâna lui grasă pe creştet şi-i zise: "Diana, creşti tu într-o zi cât alții într-un an, fă-te cea mai frumoasă din oraş şi fii iubita mea!"

Nici nu strânse domnul Bebe Valută încă vreo sută de milioane de dolari, că Diana se făcu o domnişoară blondă, cea mai frumoasă blondă din oraş, şi-i deveni iubită; lui şi altor milionari în dolari din oraş şi din țară. Nu se ştie exact când Diana deveni domnişoara Diana Euro şi-şi construi un fel de palat vizavi de viluța domnului Bebe Valută.

Retorica plictiselii

E o dimineaţă de august, dar mohorâtă rău. Noaptea a plouat, a tunat, a dat şi grindină, trandafirii din grădină sunt răvăşiţi şi scuturaţi de petale, iar gazonul din faţa casei parc-ar fi bombardat cu mici dar numeroase proiectile. Călin Buimac, redactorul şef, unicul redactor şef al unicului ziar din oraş, priveşte totul în mijlocul curţii cu nespusă plictiseală. Dacă aş fi poet, aş zice că şeful ziarului local e atât de plictisit că aude materia dormind, sforăind.

Îl smulge din reveria plictisitoare glasul doamnei sale: "Călin, mami, hai să ne bem cafeaua!" Cuprins de aceeaşi plictiseală, merge agale până pe terasa casei, se aşează la măsuţa de sticlă şi-şi oglindeşte figura plictisită de moarte în cafeaua neagră din ceaşcă. "Mami, da` ce furtună a mai dat azi-noapte! Sfârşitul lumii, nu altceva!" zice consoarta sa blondă şi voluminoasă, tot mai voluminoasă.

Dar pe când îşi bea cafeaua cuprins până peste cap de plictiseală, Călin Buimac o vede peste micul gard de beton pe vecina lui, bigota doamnă Nicolița Romanescu, doctoriță pediatră la spitalul municipal. "Sărut mâna, doamna doctor, nu beţi cu noi o cafea?" Doamna doctor vine neîntârziat la măsuţa de sticlă a familiei Buimac.

Plictiseala pluteşte leneşă peste oraş, se plimbă apoi agale şi greoaie pe terasa familiei Buimac, pe urmă moţăie la măsuţa lor pe măsură ce cafeaua se termină din ceşti.

La un moment dat, copleşit de plictiseală şi mai

abitir, Călin Buimac reuşeşte totuşi să deschidă gura: "Doamna doctor, vreau să vă spun că azi-noapte, ce azi-noapte, acum vreo două ore l-am visat pe răposatul dom` doctor Dimitrie..."

"O, zice doamna Nicolița, ce făcea? Spuneți-mi ce făcea, dom` Călin!"

"Era pe o câmpie întinsă unde se aflau câțiva copaci uriaşi, cu coroanele bogat înfrunzite pe pământ şi cu rădăcinile pline de țărână în aer. Dom` doctor stătea la o coadă uriaşă la nu ştiu ce pe câmpia aia fără sfârşit. Erau la coadă bărbați, femei, copii, în costume din toate epocile istorice. Dom` doctor era elegant, ca de obicei, într-un costum verzuliu, cu o cravată în dungi şi cămaşă albă bine apretată. Era cam trist"

"Ce zicea, dom` Călin, ce zicea?" întreabă văduva Nicolița cu ochii umezi.

Iar Călin Buimac, plictisit: "Zicea: Sunt necăjit, măi Căline, măi dom` Buimac. Tare supărat sunt. Nu-mi dă nimeni şi mie un păhărel de whisky. Ştii cât de mult am iubit eu whisky-ul scoțian, şi cum ofeream eu tuturor din el, dar pe mine nu mă serveşte nimeni măcar cu un strop, să-mi amorțesc sufletul!..."

Doamna doctor Nicolița Romanescu dă o lacrimă şi dispare încet, ca o umbră, prin norul gros de plictiseală de pe terasă. Dar revine după trei minute cu o sticlă de scotch din impresionanta colecție a răposatului chirurg Dimitrie Romanescu. "Să zici bogdaproste, dom` Călin!" îi spune bigota doamnă Nicolița. Iar ziaristul, plictisit: "Bogdaproste!" Şi doamna doctor, înmânându-i sticla pătrățoasă: "Să fie pentru sufletul cel bun al lui Dimitrie, acolo unde s-o afla el!"

Plictisit, Călin Buimac deşurubează dopul şi varsă un strop, doar un strop pentru vecinul lui de dincolo, apoi îşi toarnă lui în pahar din licoarea de foc.

După plecarea împăcatei doamne Nicolița Romanescu, soția îi zice cu reproş ziaristului: "Căline, mami, de ce i-ai făcut tu mizeria asta doamnei doctor?"

Iar micul şi unicul redactor şef de la micul şi unicul cotidian din oraş, cu capul în norii de plictiseală, răspunde: "De plictiseală, iubito, de plictiseală! E o retorică a plictiselii!" mai zice Călin Buimac sorbind scotch din vasta colecție a răposatului domn Dimitrie Romanescu.

Cuprins

Ce este acela un urmuz?.....5
Influența hotărâtoare a epocii Onofrei, Doroftei și Dosoftei asupra restaurantelor din Rusia postsovietică.....9
Romantica poveste de dragoste de la începutul mileniului trei dintre șleampăta contabilă Rodica și tandrul, șleampătul și prea ghebosul său soț Rodion.....11
Un miliardar de carton cu conștiința încărcată ajută o bătrânică nevolnică să treacă strada la economatul din colț.....12
Răzvrătirea elefantului Mitică.....14
Vedere de la Marea Neagră cu pui de rechin.....18
Un oraș nimicit de-o urgie bicefală.....19
Mortalul premiu prezidențial.....23
Marele șef de trib și fina sa Iulia cea libertină.....25
Povestea combinatului siderurgic cvasi invizibil de lângă furnica măreață.....28
Un ochi albastru ca albastrul cerului.....31
Doamna consilier își reprimă timiditatea.....33
O pensiune într-un sat.....36
Carne de tun.....37
Nenorocit de un milion de dolari.....41
Blestemul Trabantului galben.....45
Stăpânul presei românești.....48
Orgasmul din editorial.....52
Intrând în Comunitatea europeană.....55
Poetul cu trei picioare.....57
Un dezgust general de orice război a cuprins definitiv un spațiu infinit 58
Așteptând metroul în dulap la etajul doi.....60
Despre curul mare și alb ca un uriaș caș, de Făgăraș, al marelui judecător Felix Veselovski de la Înalta Curte de Casație și Justiție.....63
Cum nu se intră în partidul de guvernământ.....67
Șpagă și striptease.....70
Mai multe cățele.....73
Muntele magic și maiestuos de pe malul Vâlsanului.....74
Roșu și negru.....81
Hoțul generos.....83
Regele Soare de pe Valea Topologului.....86

Redarea libertății....87
Senatorul care plânge....91
Notă de jurnal cu absurd și ceașcă de cafea....95
Fericirea poetului deputat Mădălin Burtea Păun și a secretarei sale ce râde cu sexul....96
Un cetățean onest....100
Ministrul din Oltenița....102
Divorțul cu dar sau sângele tânăr al ticăloșiei....104
Nes, macroeconomie și creștere zero....109
I se spunea excavatorul....110
Noi, amoralii....113
Prea trista poveste a nunții Monei, damă blondă de companie, cu japonezul Mikovashi, maestru al artei plastice extrem-orientale....116
La interviu, între două uși....119
Covrigi și rahat....120
Poveste de Crăciun, de Anul Nou și de Sfântul Ștefan cel Mare și Sfânt care avea o Moldovă de ibovnice....122
Retorica plictiselii....123
Cuprins....127